

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Що е синдикализъм?

3

Днешните синдикати могат да бъдат или школа за голямата борба, или врагове на труда.

Как не гласувах за „крайнолевите“

4

Те дават шепя обезболяващи на малката цена – да се разпорежат с живота ни.

Гладна стачка в гръцките затвори

5

„Лишените от свобода“ разкриват свирепото лице на „родината на демокрацията“.

Украйна, РКАС и свободата

6

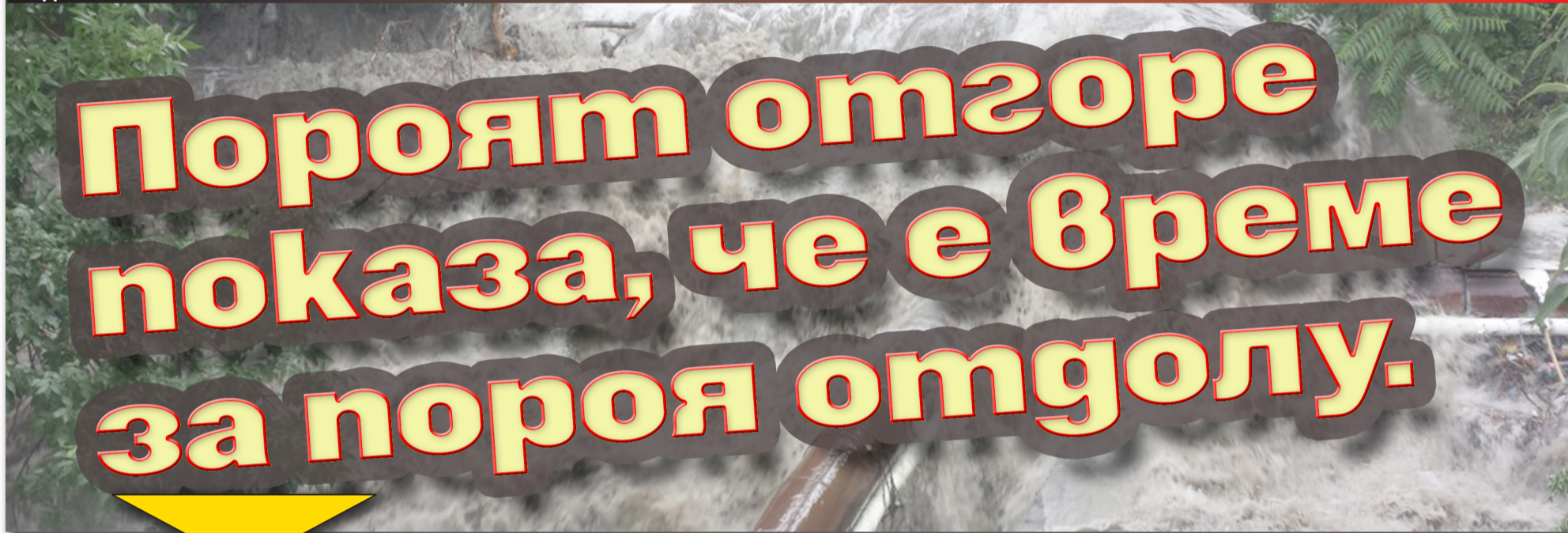
Откровено за Украйна, войната и обездвиженото движение на безвластниците.

В една и съща нощ

12

Романът на Христо Карастоянов за Георги Шейтанов и Гео Милев е книга, която си струва да се прочете.

СЛЕД ПОТОПА – И НАС

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Калта и хората

От ден първи на трагедията във Варна политическите започнаха да хвърлят кал по опонентите си, прехвърляйки си вината за случилото се.

За едно обаче те бяха еднородни – най-виновни са циганите. Медиите с радост и раболепие подеха тази хипотеза и започнаха да предоставят на зрителите „най-разумните“ обяснения за потопа. Първо – циганите са изсекли гората, за да се топят зимата и затова скатът се е срутил и второ – „незаконните“ къщи на циганите са спрели водата, която се е насбрала заради тях и се е превърнала във вълна, заляла целия квартал. Тези две обяснения изтекоха като кал от медиите и се вляха в устните на местните общественици и „патриоти“, които само чакаха удобния момент да заявят отново позицията си относно

циганската „сган“. Калта заля и фейсбук групата, създадена за самоорганизация и взаимопомощ, която се превърна в расистки зверилник. Един през друг стотици хора се надпреварваха да засвидетелстват омразата си към циганите, обвинявайки ги за всички злини в България и най-вече за най-пряната. Най-често срещаният коментар беше: „защо стихията не уби само цигани“.

Веднъж потекла, калта не спря дотук. Започнаха да излизат една след друга статии и свободни съчинения със заглавия като „Цигански банди мародерстват след наводненията“, „Защо нямаше нито един циганин-доброволец“ и т. н.

Това още повече амбицира варненските патриоти, като омразата се пренесе от фейсбук директно в Аспарухово.

» » продължава на страница 3

ИЗБОРИ ДО ДУПКА – ДЪЛБОКА И ГОЛЯМА

Задължителната урна

Урната е най-чест атрибут при кремация. Почти същата е изборната урна – в нея се събира пепелта на нашите илюзии, а после този прах ще отиде на вятъра.

Дебати се вихрят за задължителното гласуване, поточно – пазарлъци между партийните политически конкуренти. Гледат да се надцакат един друг, но общата им цел е да прецакат традиционния прецаквания избирател, той е ресурсът и консумативът на „демократичната система“.

Юристи с лекота обясняват, че като промениш в закона една дума – „право“ на „задължение“ – всичко се оправя чудоедно. Затова ние, анархистите, казваме, че формализираните права са чисто и просто начин за впрягане в задължения към правата на управниците. Затова предпочитаме да говорим за СВОБОДА, като неин важен аспект е липса на принуда да участваш или не в обществения живот. Задължителното явяване пред ур-

ните никак не прилича на свободен избор.

Задължителността на каквото и да е „нещо“ се осигурява с наказание или поощрение. Където има наказание, е налице диктат. Наказване на гласоподавателите, без никаква отговорност на „избранниците“ пред избирателите, означава диктатура, независимо с какви лъжи и прикрита.

Но и където има поощрение за участие в една организирана измама, каквото са из-

» » продължава на страница 3

ВЕЧНИ ВЪПРОСИ

Фашизъм = болшеvizъм?

Този въпрос е поставян многократно, включително на най-високо ниво – например в Европейската комисия (ЕК) или в Европейския парламент (ЕП). Правилният отговор е ЗАВИСИ...

Например, ако сравним италианския фашизъм с българския болшеvizъм, както сме го правили неведнъж, базирайки се на книгата на бившия генсек на ИКП Луиджи Лонго: „Един народ в нелегалност“, утвърдителният отговор би бил оскърбителен за... съпартийците на Бенито Мусолини. Защото Лонго казва, че за 22-годишното съществуване на фашизма, броят на италианските за-

творници – врагове на режима – е бил 4600 и нещо. От тях 6 (шест) са лежали над 10 години и след „освобождението“ на Италия и обесването на Мусолини край Милано с главата надолу, заедно с последната му любовница Клара Петачи, шестимата герои са получили като обезщетение правото да бъдат пожизнени сенатори на Италия. България, която по това време е с 6-7 пъти по-малобройно население, за двойно по-краткия 11-годишен период от 9.9.1944 г. до края на 1955 г. е имала около двадесет хиляди затворници и толкова концлагеристи или общо 40 000

» » продължава на страница 6

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

продължава от миналия брой

В противовес на тези стратегически стъпки, с оглед преместването на центъра на тежестта на световната икономика на Изток, **не е изключено превръщането на Азия в театър на локални и регионални конфликти, подобни на европейските от миналото**, или до индиректни конфликти между някои от страните (включително Китай и Индия), които рано или късно също ще станат източници на експанзия и на стремежи към господство в несъстоялата се Империя на глобалния финансов капитал или над нейни региони **и като следствие – причина за континентални и световни империалистически войни**. Някои военни стратегии предричат една „голяма бъдеща война“ в ядрения триъгълник Китай-Индия-Пакистан. Последният началник-щаб на индийската армия неотдавна заявява: „Индия трябва да бъде готова да понесе първия удар, след което да отговори с бомбардирането на 5 пакистански или 10 китайски града, като взриви 20 килотонни ядрени бомби на малка височина“.

Азия е континентът в който се намират утрешните „велики сили“, които се превъоръжават, поради което рискът от военна ескалация е най-голям. Тук присъстват и САЩ, които не възнамеряват да изоставят позицията си на „централна сила“ в света, но с натрупването на икономическа, финансова и военна мощ, Китай ще поиска да ги детронира и да си възвърне историческия статут на „Поднебесна империя“. В тази перспектива е насочването на погледа към Тихия океан и планираното превръщане на Китай в първостепенна военноморска сила. (Китай вече разглежда океана като свое „жизнено пространство“.) Такава мощ му е нужна за разрешаване на глобални проблеми, макар експертите на военноморския флот на САЩ да считат, че Китай не може да им създаде „неудобства“ преди 2020 година. **(От която ни делият само някакви си 6 години!)**

Прогнозите за „съревнование“ между новата свръхсила и САЩ се различават значително, но смисълът им е еднозначен. Главният икономист на Световната банка Джъстин Лин, китайски американец, счита че Китай ще остави САЩ на второ място през 2030 г. (тогава там щели да живеят 2/3 от световната средна класа). Доклад на Standard Chartered Bank прогнозира това да се случи през 2020 г., а ОИСР, обединяваща 34-те най-развити икономики в света, е съкратила и този срок – според тях Китай

ще надмине САЩ по стойност на своя БВП към 2015 г.

Докато САЩ обвиняват Китай, че изкуствено девалвира юана, което увеличава конкурентоспособността на китайския износ на международния пазар, китайските ръководители съветват правителството на САЩ да приеме неприятния факт, че „доброто старо време“, когато те са живели над възможностите си и са сключвали заеми, за да се измъкнат от неприятното положение на неплатежоспособен дължник, е отминало окончателно. Те атакуват „американския хегемонизъм“, както са постъпвали навремето със „светския“, а малките и не чак толкова малки китайци от години се забавляват, вдъхновяват „патриотично“ и се подготвят психологически за своето „светло бъдеще“ с видеозаписа „Giant Online“:

Годината е 2060, хоризонтът гори, лилаво-черни облаци са надвиснали над каменен портал, ехтят барабани – Китай, който е най-развитата страна в света, отвръща на удара на империалистите. Дикторът обявява „Започва фантастичната драма, в която китайският народ унищожава западните сили“.

Вън от виртуалното пространство, валутните резерви на двете страни говорят красноречиво: **76 милиарда долара срещу 2132 милиарда долара в полза на КНР**. През 2006 г. дефицитът на САЩ в търговията им с Китай е 350 милиарда долара. В отговор Щатите увеличават мита на върху китайския внос. Те ще се опитат с всички средства да спрат или да забавят икономическото развитие на Китай, който заплашва да ги измести не само от първото място в недалечно бъдеще... Според по-реалистични прогнози, Китай ще надмине САЩ по БВП през десетилетието 2020-2030 г., когато ще китайската експанзия ще се сблъска челно с волята на САЩ да съхранят завоюваните позиции в света. Всяка от двете свръхсили, които се опитват още отсега да изолират другата, ще се стреми към създаването на световна коалиция срещу вражеската империя... Затова отношението им трябва да се разглежда през призмата на войната. В тази перспектива следва да се анализират и данните за

АРМИЯТА И ВОЕННИЯТ БЮДЖЕТ на „пробудилия се гигант“

Китайската армия е най-голямата в света – 2 400 000 души, като се планира постепенното ѝ съкращаване за сметка на „професионализацията“, която е един от основните приоритети на китай-

„мирното съвместно съществуване“

не изключва

търговските и

икономическите

войни, които

вече са започнали

и в определен

момент могат

да се превърнат в

истински, мащабни,

планетарни

конфликти

ското ръководство около Ху Дзинтао. От 1992 г. насам Китай купува, предимно от Русия, ракети и тежки бомбардировачи на стойност над 10 милиарда долара годишно. По западни оценки за 2005 г. той притежава над 14 500 оръдия, 7000 танка, 4500 изстребителни, 420 тежки бомбардировачи. Военноморските сили разполагали с един самолетноносач, 10 атомни и 60 дизелово-електрически подводници и над 60 фрегати и миноносци – китайско производство, снабдени със съвременни радарни и зенитно-ракетни системи. Ракетните войски притежават 20 междуконтинентални ракети с ядрени глави, над 100 ракети със среден радиус на действие и 50 тактически ядрени заряда.

Военният бюджет на КНР расте непрекъснато. Със 17% за 2008 г. и 14% за 2009 г., а за 2011 г. е увеличен с нови 12,7% спрямо 2010 г., за да достигне 91,5 милиарда долара, но експертите считат, че тези цифри са твърде занижени. Пентагонът го оценява на между 100 и 140 милиарда долара. Редовното ежегодно увеличаване на китайския военен бюджет се разглежда от Вашингтон като заплаха. Според неправителствени оценки за 2009 г. той е бил 125 милиарда долара (1,7-2,4% от БВП), докато американският през същата 2009 г. е 651 милиарда (или 4,1% от БВП), тоест над пет пъти по-голям, но ако китайските темпове се съхранят, според доклад от 2011 г. на Международния институт за стратегически проучвания, след 15-20 години КНР ще се изравни със САЩ във военното отношение. (Тези сметки могат да се окажат без кръчмар, защото „цената“ на долара в страната и на международния пазар не е една и съща: ако за производство-

то на собствено оръжие или за издръжката на един професионален войник Китай заплаща десет пъти по-малко, отколкото в САЩ, то тези пера в неговият бюджет следва да се умножат по 10!) Същевременно Китай модернизирал военната си техника, освен със собствено производство, с внос от Европейския съюз, включително и от Израел (ударни летателни апарати, предназначени за поражение на радарните системи на противниковата противвъздушна отбрана), като обръща особено внимание на електрониката, на космическата си програма, на ракетната, противоракетната и ядрената си мощ. Целта е навакване на изоставането на Китай във военната сфера в сравнение не само със съседите Русия, Япония, Индия, Тайван, но и с по-далечните конкуренти като САЩ, срещу които се разработват нови класове ракети „въздух-земя“ и „земя-земя“ за нанасяне на удари върху бойните им групи самолетоносачи. Според доклад, публикуван в Бюлетина на атомните физици през 2010 г., Китай продължава да увеличава ядрения си потенциал, считайки се уязвим от американския военен капацитет. „Съревнованието“ между ракетните им системи се ускорява, като Китай развива антисателитната си отбрана и напредва в космическата програма, докато американската е в период на застой.

Какви цели преследва Китай със системното увеличение на военния си бюджет, можем да се досецаме. Кого ще атакува? (За завладяването на Тайван не му е необходимо такова мащабно модернизирание и превъоръжаване.) Япония? Индия? Или Сибир? (Стратезите считат, че Русия вече не представлява реална заплаха за Китай, макар природните ѝ ресурси и географската близост да са апетитен „зальк“.) Китай не увеличава сухопътните си сили, следователно не се готви за война на континента. За да мотивира офицерите и войниците, изпреварващо повишава заплатите им. Той системно се готви за „постмодерна война“, с фокус върху електрониката, ракетите, подводниците и самолетите, и изразходва растящия военен бюджет за оборудване на професионалната си армия с оръжията на бъдещата война.

За всичко това Пентагонът си дава ясна сметка и се приготвя за отразяване или изпреварване на една китайска ядрена атака, като възобновява изоставаната след капитулацията на Москва идея за „звездните войни“. Това означава, че САЩ се подготвят за „неутрализирането на врага“ и за развързване ръце-

те на командването за безнаказано нападение (повторение на бомбардировките над Хиросима и Нагазаки, които ускориха капитулацията на Япония през 1945 г., в нови условия) „Превантивно“ САЩ са обградили Китай с бази си и се стремят да изградят световна коалиция срещу него, подобна на тази от 80-те години на миналия век срещу покойния СССР. Струва си да се напомни, че от 1941 г. досега САЩ са страната, която е водила най-много войни в света и провеждала най-много безнаказани бомбардировки вън от границите си. Те са имперската сила, която има нужда от войната, освен по икономически и по империалистически причини. За тяхната икономика военното производство е финансов, технологичен и индустриален локомотив – условие, без което те не могат да съхранят статута си на свръхсила, която да „протежира“, доминира и... експлоатира света. **За Вашингтон нарушението на Pax Americana в Тихия океан от страна на Китай ще бъде casus belli.**

От своя страна, китайските ръководители също разглеждат военната политика на САЩ като агресия, която ги тласка към надпревара във военната подготовка. Надеждите, че Китай ще си остане една регионална сила като Япония или Индия, се стапят. Пекин предпочита да овладее океана без война със САЩ, но не личи да се страхува от един конфронтационен развой на събитията. Китайските военни не бързат, те имат дългосрочна стратегия и планират превръщането на Китай в първа световна военноморска сила да се осъществи към 2050 г. Засега Пекин се придържа във външната си политика към „мирно съвместно съществуване между държавите с различен обществен строй“, без да забравя, че през 1991 г. то доведе до „скимтящата“ капитулация на една от двете тогавашни свръхсили. Те обаче знаят, че днес изходното положение е различно, съотношението на силите между противниците клони в полза на източната свръхсила, а „мирното съвместно съществуване“ не изключва търговските и икономическите войни, които вече са започнали и в определен момент могат да се превърнат в истински, мащабни, планетарни конфликти.

Това не пречи на властите във всяка от двете страни да употребяват във взаимоотношенията си възможно най-миролюбива, човечна и дипломатичен език, следвайки римската мъдрост: „Когато се готвиш за война, говори за мир!“ •

(следва)

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Калта и хората

» » » продължава от страница 1

Пред сформирания временен пункт за взаимопомощ и организация на доброволците идваха стотици хора, най-вече цигани, тъй като циганският квартал беше най-засегнат. „Добросъвестни“ граждани започнаха да проверяват личните им карти и да ги разпитват. Естествено се насочиха към най-бедните и най-мръсните и резултатът беше това, че на караха най-пострадалите цигани да се чувстват като престъпници, а тези, които бяха дошли да правят злоупотреби, така или иначе си ги направиха.

Бях в Аспарухово от първия ден след трагедията и мога да потвърдя: цигани доброволци имаше и то много! Всеки, който твърди обратното, или е бил твърде зает да пише расистки коментари във фейсбук, вместо да помогне на хората, или просто лъже! Има и десетки снимки в мрежата доказващи това. Прилагам някои от тях.

Мародерстващи цигански банди НЯМА. Мародерстват си тези, които мародерстват по принцип – рецидивисти и наркомани от двата

етноса. Останалите хора помагат в разчистването.

Незаконни пострйоки ИМА. Има и законни. И двата вида играят някаква роля за наводнението. Докато пострйоките в циганската махала допринасят за затлачването на дерето и правят труден достъп на разчистващите машини, същото правят и търговските обекти, супермаркети и заведения на пазарчето на Аспарухово, от които голяма част всъщност са законни, въпреки че са построени директно върху отводнителния канал, идващ от високото.

Явно това, че една постройка е законна или притежавана от етнически българин, не я прави автоматично безопасна.

Незаконна сеч ИМА. Има и законна. Циганите били сekli гърва, за да се попят през зимата. Същите цигани, които уж живееха на наш гръб и ние им плащаме тока? Как така хем безплатен ток имат, хем им е студено през зимата? Както и да е. Когато се качихме (защото се качихме, за разлика от журналистите) на хълма над циганската махала видяхме следната картинка: поляната, която се е сринала в дерето, действително е обезлесена. Точно до нея има огромна няколкоетажна сграда, все още в строеж, около която естествено абсолютно всичко е изсечено. От кого? От циганите или от собствениците на сградата? Кои са те? А къде са журналистите? Освен това, хората от съседните кошари споделиха, че въпросната сграда, въпреки че е необитаема, е била старателно отводнена от няколко екипа на гражданска защита и пожарната още първата вечер след потопа. Това още един път ни кара да си зададем въпроса, чия е тази сграда?

Злоупотреби с помощта ИМАШЕ – и от БЪЛГАРИ, и от ЦИГАНИ. Аз лично злоупотребяващи цигани не видях, но съм сигурен че е имало. Но видях злоупотребяващи българи. Някакъв човек извика мен и още няколко доброволци да му чистим къщата за 200 000 лв., в която единствените щети бяха окаляната градинка и вмирисаните петунии. Друг пък ни повика да му чистим търговското хале. И това, докато все още имаше затрупани хора под къщите в другия край на града. От друга страна, в неделя няхах ботуши и се наложи да спра с колането и да тръгна с колата да раздавам помощи заедно с едно момче от БЧК. Районът ни беше циганската махала – улица Розова долина и дерето. Това се оказа най-трудната задача. Много от циганите отказваха помощите и казваха „носете ги на тия по-наголу, те са по-зле“. Никои не злоупотребяваше, никои не грабеше. Въпреки това съм сигурен, че е имало злоупотреби, както от българи, така и от цигани. Защото, ако махнем калта, ще видим, че всички сме хора. •

Евгени

ИЗБОРИ ДО ДУПКА – ДЪЛБОКА И ГОЛЯМА

Задължителната урна

» » » продължава от страница 1

борите във всяка буржоазна представителна демокрация, налице е факт на ПОДКУП. Забавно е шикалкавенето на политици и техни подгласници, след като преди стотици пъти са изричали заклинанието „купуването и продаването на гласове е престъпление“. Все едно даването на обещания и неизпълнението им е граждански подвиг!

Поощрителната гаранция на задължителното гласоподаване не е нищо друго, освен търговия с вот. Разликата е, че вече ще бъде организирана на най-високо държавно равнище. С каква цел? По-точното представяне на партиите в парламента според симпатии-антисимпатии на населението? Глупости! Колкото и точно да е това представяне, от една страна настроенията се менят, а от друга – веднъж получили доверието на народа, депутатите го осребряват според собствената си изгода, в интерес на партийните си ръководства, на спонсорите на техните партии. Това не е защото „ама баш този депутат е лош човек“, а защото системата е античовешка и ТОЧНО ТАКА ФУНКЦИОНИРА, не другояче. **Истинският мотив политиките да поискат задължителен вот,**

*За друго общество е
нужно да се преборим
сами, преди съвсем да
са ни смазали като
народ*

като изключим емоционалната им нужда да натрият носа на политическия конкурент, е „оптимизиране“ на търговията с гласове. В сегашния си вид тя им излиза прекалено скъпа – ето защо единствено циганите наистина знаят за какво гласуват – за 50-60 лева на ръка, докато законопослушните българи сърбат чаша студена вода. Задължителният вот означава ПАДАНЕ НА ЦЕНАТА на един глас, страхотни икономии за партийците, напълно в духа на капитализма да намалява разходите си, преди всичко като съкращава работната ръка и реже заплатите. Означава също, че познатите под страх от глоба или заради мизерничка облага за явяване граждани ще вдигнат процентите на участвалите в шашмата партии – основание за партийните субсидии, капят хилядарки от бюджета в пар-

тийните каси, съвсем законни пари.

Нито национални интереси, нито „противодействие на турския вот“, нито „борене на корупцията“! Прости бакалски сметки за издояване на още средства за политическата класа, без охарчване на спонсорите от едрия бизнес. Тъй де, с щедрост богат не се става.

Така работи системата, така се мотивира изобито за работа, така разпределя блага и достъп до тях – всичко за малцината богати и овластени, а каквото остане – хвърлят го на мнозинството да се боричка за трохите, да се бие в празни магазини, където приемат ваучери, милостиня от работодателя.

Изход? Лек? В **отказ от самата система**, какво друго. Вместо нея – **пряка демокрация, всенародна самозащита, пряко управление на икономиката, максимална свобода за личността, солидарно общество.**

Такива неща не предлага обаче нито един политик, нито един държавник – освен като стръв за лапнишарани. **За друго общество е нужно да се преборим сами,** и то много сериозно, преди съвсем да са ни смазали като народ, заменили с работи или още по-евтините гастарбайтери. •

Хасан Девринджи

МИТОВЕ И ЛЕГЕНДИ НА КЛАСОВАТА БОРБА

Що е синдикализъм?

Профсъюзите защитават правата на трудещите се пред работодателите и държавната власт. Тези права съществуват под формата на закони, написани от политиците и държавните чиновници. Легалните синдикати (бюрокраична централа от професионални защитници на работниците) смятат себе си за авангард в социалната борба – „в рамките на закона“. Понякога се навдигат гласове за разширяване на правата на работниците, за „по-добри закони“. Тези господи обаче не помръдват от позицията, че „борбата“ трябва да се води „мирно“ и „законно“, в съгласие с разписаните процедури. Работникът не може да стачкува, когато му прикипи, а когато е удовлетворен законът. Не може да си вземе неизплатената заплата от касата на работодателя, а трябва да подаде жалба до институциите. Задължен е от закона, съдържащ като куче на кашка от синдикалното ръководство, да търпи произвола на чорбаджията, за да стане всичко „според правилата“. Правилата обаче са написани в полза на онези, които ги пишат – управляващата в момента политическа банда („партия“ или „коалиция“), нейните спонсори – работодателите и нейните слуги – бюрокрацията. „Политиците са служите-

ли на народа“ само в комични сюжети от литературата и киното.

Легалните синдикати участват с предложения в „подобряването на правилата“. И на Запад, в „питомния капитализъм“, те са съучастници на властта. За това свидетелстват общото настъпление срещу социалните свободи на работниците, предизвикващо протести, боеве с полицията, атенанти срещу работодатели, саботажи в предприятията. Днес „опитоменият капитализъм“ е като тигър в клетка, само гето клетката е паянтова или без вратичка – по-опитният хищник излиза от нея, когато му скимне, но крадешком, за да не изгуби имиджа си на питомен. Като че ли алтернативата на съучастие в експлоатацията е революционният синдикализъм, който не играе по правилата на държавата. През май и април коментирахте предложението на един модерен американски „ляв“ – Ричард Улф – за окупация на предприятията и стопанисването им от трудовите колективи. Има ли в България условия за подобен изход от окаяното социално положение? Имаше. Когато съществуваша големи предприятия с хиляди работници и цялостна поддържаща ги инфраструктура.

» » » продължава на страница 4

Как не гласувах за „крайнолевите“

Казват, че ако изборите променят нещо, щели да ги забранят. Изборите обаче променят нещо. Посочват на гласите на хората, генерират отдушници за недоволството, понякога дори позволяват на някоя по-радикална партия да се промъкне във властта, за да се успокоят малко духовете.

Затова сериозно се замислих дали да не гласувам за Българската левица. У нас тя е твърде незначителна, но нейното „семејство“ в рамките на Европейския парламент има своята роля с 45 места. Медиите ги определят като „крайнолеви“, защото имат гързостта да защитават политиките на държавни помощи за бедните. Модерните наследници на Маркс обаче не са чак толкова „крайни“ – това, което предлагат е богатите да се разделят с част от парите си в името на социалния мир.

Българската левица „се бори“ „срещу ниските заплати“, „за намаляване на работното време“, „за равно заплащане на еднаквия труд“, „гаранция за младежите“ и „сигурна работа“. Нищо по-различно от това, което пред-

лагаха различните „социалдемократически“, „социалистически“ и „комунистически“ партии преди 30-40 години в Западна Европа. За няколко десетилетия тези партии еволюираха до „социален ангажимент“, твърде подобен на благотворителните намерения на Мария Антоанета, която в загриженост към развилнелите се от глад сандюкоти им предложила да се нахранят с... паста. Няма причини днешната „Европейска лява партия“, ако се овласти, да не претърпи същата еволюция дори много по-бързо, под ударите на все по-стремглаво нарастващите печалби на международните корпорации и изнасянето на производството извън Европа.

Еволюцията обаче иска време, а хората имат да хранят семейства. Затова бях готов да прежаля всичките си прогнози за бъдещето с надеждата, че евентуален изборен успех на една малко по-радикална платформа би стимулирала част от богатите да се разделят с част от парите си. Само че в деня за размисъл, когато по традиция алкохолът е най-слабък, в главата ми изплува историята на Габриел, младеж от

Продължавам да се питам – ако изборите не променят нищо, то кое може да промени всичко?

бедняшките испански квартали, която публикувахме в предишни броеве на вестника:

„Когато питах родителите си защо има бедни и богати, те ми отговаряха, че винаги е било така, откакто свят светува – „манталитетът“ на моите родители винаги ме е шокирал... Просяците живеяха така, защото били мързеливи... Проститутките бяха проститутки, защото били порочни и извратени. Така и крадците бяха покварени – те не искаха да се присъединят към емигрантската диаспора (както го бяха сторили родителите ми) или да приемат изгнанието... или по-скоро експлоатацията като наемни работ-

ници, или диктатурата на постфранкисткия пазар. Те бяха решили „да крадат“ или да „вдигнат оръжие“ срещу установения ред...

Доня Кристина имаше син в затвора от 12 години... Беше откраднал няколко коли (по времето на Франко), които продаваше след това за резервни части, за старо желязо или на автосервизите – за малко пари... Синът ѝ беше един от хилядите затворници, които „политическите амнистии“ от края на 70-те не засегнаха; той беше един от бунтовниците, организирани от COPEL (вече в упадък), един от онези, за които никога не искаше да знае...

... Ден по-късно доня Кристина намери пред прага си торба със 150 000 пезети... В квартала се появиха надписи с червена боя: „Пълна амнистия!!! Свобода за всички затворници!!!“

Левичарите от квартала говореха за „политически затворници“... Хората не ги разбираха... В крайна сметка „политическите затворници“ бяха вече освободени с две частични амнистии... Говореха за „солидарност“, за „свобода“, за... но само за затворни-

ците от техните организации... А за затворниците от квартала?“

Габриел днес е дългогодишен „клиент“ на затворите в Испания и Германия, един от малцината съвременни анархисти, гръзнали да посегнат на „това царство кърваво, грешно“, в което „тези, които нямаха нищо, трябваше да продават времето си и своите сили на онези, които притежаваха всичко“. Също като „крайнолевите“ и Габриел не иска да живее в свят, в който миньорите да умират под земята на 40 години, докато богатите си спрели да си плащат силовите си услуги. За разлика от „крайнолевите“ обаче Габриел не гласува „срещу ниските заплати“, а взема пари от богатите и ги раздава на бедните.

Както може да се очаква, партията, загрижена за богатите, пращат такива хора в затвора. Тъжното е, че партията, която уж са загрижени за бедните, също пращат такива хора в затвора. При това омразата и терорът от тяхна страна често са дори по-силни. (Габриел е сред известните борци срещу FIES – специален затвор-

» » продължава на страница 5

МИТОВЕ И ЛЕГЕНДИ НА КЛАСОВАТА БОРБА

Що е синдикализъм?

» » продължава от страница 3

Днес повечето работни места се предлагат от малки фирми. В тях отношенията със собственика нерядко са повече лични – това превръща борбата за работното място в междуличностна, а не междукласова. Днес чисто производителните работни места са много малко. Печели се повече от преразпределение и услуги, отколкото от труда на работниците. Текущото ниво на кадри е много високо заради нискоквалифицирания труд, а днешният масов работник е лесно заменяем за сметка на „резервите“ от увеличаващата се маса от безработни, почти напълно лишени от класово самосъзнание хора. Малцината специалисти лесно биват „лоялизирани“ с по-високо заплащане. Над всичко това тежне страхът от загуба на източника на доходи, определят на високата безработица.

Като че ли един масов профсъюз с радикални цели и тактики несъмнено би упражнявал „противозаконна“ дейност, което допълнително би отблъснало от участие наплашените работници, притиснати от заеми, недоспиращи от работа и манипулирани от медиите. Можем обаче да очакваме, че при влошена ситуация, прити-

снати до стената, трудещите биха могли да преодолеят страха и допълнителните лишения, и да се включат в революционен синдикат. Какво би вършил той? Не би могъл да губи дейността на легалните – за това не би получил нито ресурс, нито благосклонност от „социалните партньори“. Всяко подобрене на условията в даден завод би намалило мотивацията на работниците да продължат в революционна посока. Дори да успее да превърне едно предприятие в самоуправляващо се, то би участвало в пазара, на който се конкурират експлоататорските предприятия. Без цялостна революция, извършена в пряка конфронтация с мултикорпоративните и ченгелата, не би могла да се създаде система, която да функционира според принципите на солидарното общество. Готови ли са съвременните синдикалисти за това – материално, физически, психически, идейно? Такава закалка се гради само в огъня на директна конфронтация със системата, от която казионните синдикати се пазят като дявол от тамян.

И накрая – в условия на автоматизация на труда, когато в една хартиена фабрика собственикът купува на старо машина, с която замества 40 работника, т. е. почти

Революционният синдикат съвсем губи смисъла си, ако върши дейността на останалите синдикати. Той е уместен само в хода на реално случваща се революция – и то като поддържаща структура, не и неин „авангард“.

целия си персонал, къде остава контингентът за напълване на революционен синдикат? Кои трябва да превземат и стопанисват такава автоматизирана фабрика? Какво синдикатът би предложил на безработните? Да си направят самоуправляващи се кооперации с помощи за безработни?

Революционният синдикат съвсем губи смисъла си, ако върши дейността на останалите синдикати. Той е

уместен само в хода на реално случваща се революция – и то като поддържаща структура, не и неин „авангард“. Не и в страна с екстензивно земеделие, опаковъчна промишленост, безброй молове и магазинчета, автосервизи и обслужване на туристи.

* * *

Може би поставените въпроси имат своя съвременен отговор. Може би идеята от началото на миналия век за революционен синдикализъм все още притежава потенциал да намери адекватна на съвременността форма. Освен всичко друго, тя трябва да се ориентира и към „утрешния ден“ на все по-малко жив човешки труд в производството, нарастващ брой първична и функционална неграмотност на населението, съчетана със самочувствието за „информированост“ от съмнително достоверния поток в Интернет, където истината се губи под пластове лъжи и безсмислици. Засега проблемът остава без окончателно решение „на теория“, тъй като липсва системен анализ на наличната практика, от който да се формулира обликът и задачите на „авангарда“ за промяна на обществото. •

Петър Симеонов

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА:

Всяка схватка – лична, груповая или колективна – може да бъде превърната в школа на класовата борба в най-широкия смисъл. Проблемът е в намиране на подходящи подходи и убедителна революционна пропаганда за създаване на обща организация на работещи и безработни (които ще стават все по-многобройни), въз основа на техните общи стратегически и исторически, а не моментни битови интереси, чието удовлетворяване може да бъде само страничен резултат от революционната класова борба на работното място или вън от него. Тук именно е нужен „системен анализ“ на революционната практика (пак в най-широкия смисъл на думата, която очевидно може да бъде ефикасна и неуязвима, само ако е нелегална), с оглед намиране на оптималните лозунги, форми и цели на стихийната, спонтанна и организирана класова борба между бедни и богати, между подчинени и обезправени срещу господарите от предприятията или институциите на властта и техните „частни“ параполицейски формирования и „мероприятия“.

ЕЛЕКТОРАЛНА ДИСФУНКЦИЯ

Как не гласувах за „крайнолевите“

» » продължава от страница 4

нически режим, създаден от Испанската социалистическа работническа партия, който позволява на затворническата администрация да погребее затворниците живи в изолационните килии, където може да прилага всяко от дългия си списък на физически, психически, медицински и други мъчения.)

Алтернативата на „крайнолевите“ стига до „гарантирани обезщетения“, „равно заплащане“, „възможност за труд“ и други робски благинки, на които са се радвали още строителите на пирамидите. Срещу това искат съвсем малко – правото да се разпореждат с живота ни.

Хора като Габриел не „предлагат алтернатива“ – просто правят това, което смятат за правилно. За тях свободата е начин на живот, дори зад решетките на затворите. Не държат, че знаят кое е най-добро за другите, но държат да живеят според съвестта си. Дори ако трябва да вземат с оръжие нечии пари. Такива хора са неудобни на всяка власт.

Властта на „крайнолевите“ би легитимирала статуквото по нов начин. Под маската на „социалните политики“, с цената на гребни огризки от трапезата на корпорациите, би превърнала хора като Габриел във „врагове на народа“, които пречат на държавата „да си върши работата“ и „компрометират съществуващия ред“. Може би гласът ми за Българската левица би сложил малко повече сено в яслата на гобитъка. Той обаче би бил удар под кръста за хора като Габриел, според които всяка експлоататорска система трябва да бъде унищожена, под каквато и да била форма.

На изборите пуснах невалидна бюлетина. Това не промени нищо. Затворите останаха, затворниците също. По телевизията все така гледам богати хора, а по улицата – бедни. Просящите са все така мързеливи, а проститутките – все така извратени. Продължавам да се питам – ако изборите не променят нищо, то кое може да промени всичко? •

Наблюдател

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Естествено за човека

Конкуренцията е борба за използване на ресурси, когато те са в недостиг. Поне така постъпват животните. Повечето животни обаче не могат да влияят върху ресурсите така, както умееят – поне теоретично – хората. Освен това, само една наистина жестока оскъдица налага сблъсък вътре във вида, в популацията, в отделното стаго. Обратно – човешките общества са в състояние да управляват ресурсите, да ги използват рационално, да ги обновяват, да създават нови, като прилагат възможностите на основния си ресурс – своят разум. Разумът е мощен инструмент, възникнал като продължение на тясното взаимодействие между членовете на първобитните стага, носи в себе си инстинктите за взаимопомощ и съгласуване на потребностите, оттам родом е и чувството за справедливост. Тези инстинкти, когато се съчетаят с въображението, водят до събиране на личното творчество и личната воля в общ разум и обща воля.

Да, човешките общества имат възможност да постъпват така. Но не би. Моментната оскъдица на даден ресурс подмамва към решения, уж полесни за разбиране и по-бързи

за изпълнение, но със самоубийствени последици. Липсва съгласуване, вместо него царува натрапване на малцинство над мнозинство – в това се състои неравенството. Даже когато привидно мнозинството „простоложие“ се налага над творческото революционно малцинство, което е част от простоложието, това не е упражняване на колективната воля на мнозинството. Резултат е от умело дирижиране „отгоре“. Доминиращото малцинство, властническо и богато, при всякаква оскъдица разполага с достатъчно ресурси да притисне, да излъже, да корумпира простоложното мнозинство. В крайна сметка подведените от властниците народи не печелят почти нищо за съучастие за власт, освен благосклонно подхвърлени огризки от трапезата на богатите, при това трапеза, осигурена от труда на мнозинството (*безплатният обяд* за властта). Познатата, но всеки път успешна схема „разделяй и владей“. Оскъденият ресурс пък нарочно остава оскъден – защото тъкмо **оскъдността е полезният за властта ресурс**, благодарение на него тя успява да контролира населението.

Затова причината за „тругния живот“ е в съществуването на власт, тя пречи на рационалното използване на ресурсите, тя експлоатира негодимъка, наскъква поганиците един срещу друг.

„Но винаги ще има хора, които ще искат да бъдат на власт или да се подчиняват на властта!“ – най-честото възражение, пробутвано за „истина“, едва ли не „природен закон“, или *природен факт*, както е предпочитал да казва Кропоткин.

В действителност е отражение на ЧАСТЕН СЛУЧАЙ на един наистина природен факт, че при отворена възможност за подобряване на комфорта (емоционалното усещане, материалното положение), човек най-вероятно ще се възползва, без оглед на лошите последици. Така например никои карьерист не е напълно готов да понесе *честно спечелените* омраза и презрение, за което се подмазва на началството и мачка нисшестоящите. Искрено засегнат, карьеристът смята, че му „завиждат“, без да проумява, че завистта е уродливото отпочне на потъпканата справедливост.

Властта като явление създава възможности за бързо и

» » продължава на страница 6

АНТРЕФИЛЕ

Който има, ще му се придаде, а който няма, ще му се покаже среден пръст!

За стабилизиране на „стабилната“ банкова система ще се сключи нов заем от Международния валутен фонд в размер 3-4 милиарда лева. За двата милиона пенсионери обаче не могат да бъдат отделени повече от 100 милиона лева, затова:

От 1 юли високите пенсии от 770 лева, какъвто е „таванът“, нарастват с 9% и стават 840 лева (увеличението им е 70 лева).

Минималната пенсия, понастоящем 145 лева, се увеличава с 4,5 лева или с 3%, а „социалната“ – с 2,7% и става 113 лева.

„Социалният“ министър е заявил, че много му се искало увеличението на ниските и най-ниските пенсии да е по-чувствително, но „социалният“ бюджет и прилаганото „швейцарско правило“ не позволявали това да стане през тази и следващите години.

За да го избавим от затрудненията му и за да бъде решен веднъж за винаги пенсионният въпрос, ние го съветваме да внесе в НС изменения в УСЛОВИЯТА ЗА ПЕНСИОНИРАНЕ, ОСИГУРИТЕЛЕН СТАЖ И ВЪЗРАСТ (вж. чл. 68 ал. 1 и 2 от КСО), както следва:

Ал. 1) Право на пенсиониране имат лицата от двата пола, навършили 90-годишна възраст.

Ал. 2) При условие, че имат трудов стаж поне 70 години... •

СМ

БОРБАТА СРЕЩУ КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Гладна стачка в гръцките затвори

От 18 юни 2014 г. затворници от всички гръцки затвори започват да се отказват от храната си в знак на протест срещу фашисткия законопроект за специални изолационни затвори от „тип С“ и в защита на правото на отпуск и освобождаване под гаранция.

Ето тяхната декларация:

Министерството на правосъдието и правителството продължават да пренебрегват нашия протест. По никакъв начин не отговарят на справедливите ни искания и искат да прокарат закона през летните заседания на парламента, с цел да избегнат обществена реакция. Срещу този законопроект, който ни осъжда да останем затворници до живот, без права и без надежда, ние използваме своите тела и души като щит. Това е единственото, което ни остава.

От 23 юни 2014 година започваме масова гладна стачка във всички гръцки затвори. Искаме правата си и се борим да останем хора, преди да ни превърнат в човешки сенки, затворени и забравени в отчаяние.

Ние искаме:

1) Оттеглянето на фашисткия законопроект за

Срещу този законопроект, който ни осъжда да останем затворници до живот, без права и без надежда, ние използваме своите тела и души като щит.

затворите от „тип С“. Ние казваме „не“ на гръцкия Гуантанамо, затвор в затвора, без отпуски, без посещения, без бъдеще...

2) Отпусъкът и освобождаването под гаранция, трябва да бъде неотменимо право на всички затворници. Гърция е единствената държава, в която затворникът бива подлаган на изпитание и наказание всеки ден. Законът казва, че всеки затворник излежал между 1/5 и 3/5 от присъдата, може да бъде възнаграден с живот извън затвора или временно освобождаване, но реално затворниците са задължени да минават отново и отново пред светлата инквизиция на съдебните надзорници, които отказват молбите една след друга без осно-

вание и чрез висящи дисциплинарни действия. По този начин те създават отчаяни затворници и възпроизвеждат престъпността.

3) Да се осигури справедливост за всички пред лицето на закона. Всички затворници, осъдени на доживотен затвор за притежание на наркотици по стария закон 3459/2006 г. (които полицаите продължават да третират като наркобарони, вместо като обикновени престъпници), трябва да имат право на нов процес, по новия закон и осигуряване на лечение за наркозависимите, каквото той предвижда (4139/2013 г.).

4) Да се осигури правото на лични (брачни) посещения. В затвора ти отнемат свободата, но в гръцките

затвори ти отнемат дори усмивката на нормалния човешки разговор и директния контакт с любимите хора. Личните посещения са разрешени във всички европейски държави; затворникът бива лишаван от човешка комуникация само в Гърция.

5) Веднага да се прекратят продължителното задържане на тези, които трябва да бъдат депортирани. Стоици чуждестранни затворници остават зад решетките заради бюрокрацията на посолствата, въпреки че са излежали цялата си присъда. Искаме незабавното освобождаване на тези затворници. Настояваме Министерството на правосъдието да разреши истинските проблеми в затворите и веднага да оттегли фашисткия законопроект за гръцки Гуантанамо в затвора „Домокос“. Министерството на правосъдието ще бъде отговорно за всеки ден от гладната стачка и за всеки затворник, чийто живот е в опасност.

НИЕ, ЗАТВОРНИЦИТЕ В ГЛАДНА СТАЧКА ЩЕ ПОБЕДИМ!

БОРБА – ДОСТОЙНСТВО – СОЛИДАРНОСТ! •

Комитет на борещите се затворници

Превод за Без Лого: Антон

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Естествено за човека

» » » продължава от страница 5

сравнително лесно постигане на „по-добър живот“. Тя дава избор: приобщаване към нея или подчинение. При първото опашката е голяма, в нея работят остри лакти и всеки всекиму подлага крак, но е начин за гарантирано замозване; второто спестява повечето неприятности, макар да е сигурно – бялата сполита и покорните. Тези възможности не изникват „естествено“, те са конструирани, изкуствени. Ако биха били „спонтанни“ този вид обществени отношения, решаваща дума в които имат тъкмо богатите и властените, системата би съществувала без полиция и мутри.

Следователно, ако системата би била друга, тя ще предоставя друг тип възможности, ще поощрява друг тип поведение, ще възпитава друг начин на мислене, ще лишава от смисъл своите противоположности.

Ако другият тип система се образува по пътя на общото пряко участие във вземането на решения, съгласуване на интереси при стремеж към справедливост, в дух на солидарност, при липса на привилегии и дискриминации, тогава и

възможностите за задоволяване на физически, битови, интелектуални и каквито още се сетите потребности НЕ МИНАВА като ваяк през хората от общността.

Да, винаги ще има лакомници за признание, те са влюбени в идеите си и държат нещата да се случват според тях. Нищо не им пречи. Самоизявата не изисква непременно странични жертви, платена от дружиго цена. Творците винаги намират публика, защото вкусовете ѝ са разнообразни – и то без печелене благоволенията на меценати и чиновници, които да тиражират творбите им за сметка на други таланти, предизвиквайки раздразнение и сред пренебрежнатите, и сред публиката, на която грижливо управляваният бизнес „мода“ натрапва едно и също „духовно меню“ до повръщане. Оправните организатори ще имат последователи, при това мотивирани от привлекателността на идеята – и не е нужно търсене на средства за цитни последователи, излишна е жестоката конкуренция за „електорат“, ресурсите се разпределят според броя активни реализатори. Животът ще показва чия осъществена идея е донесла максимално добро на

максимум широк кръг хора, без пряко оцеляване на останалите. Всяка „по-добра“ практика, технология и инициатива остават отворени за подобрене и промени. Образува се грамадно, мъчно за пренаселване поле за самоизява. Докато насила пренаселеното ражда недопустими компромиси, „победа на всяка цена“, разделение на враждуващи групи – пилеене на ресурси. Пред природни факти няма място за процедурни измами – *пред фактите и боговете мълчат*. Споровете за истината имат ясни критерии, а препирните кой е прав или крив зависят единствено от самонението на спорещите.

Затова имаме основание да твърдим, че т. нар. *човешка природа* не страда от непреодолими пречки за живот в безвластен свят. Щом няма власт – няма ни „потребност“ да я упражняват, ни „потребност“ да ѝ служат, секва абсурдното прахосване на ресурси. На преден план излизат естествените потребности на разумното същество, както и възможности за задоволяване, далеч по-богати и необятни от жалките варианти за избор, представян от коя да е властническа система. •

Васил Арапов

ОТКРОВЕНО

Украйна, РКАС и свободата

Революционната конфедерация на анархосиндикалистите „Н. И. Махно“ (РКАС) беше една от най-големите анархически организации на територията на бившия СССР, предимно Украйна. Създадена през 1994 г. според принципите, формулирани в емиграция от Махно и Аршинов, през последната година за РКАС се чуваше все по-малко и по-малко.

Неотдавна на страниците на СМ крътикувахме някои страни от пропагандната програма на Конфедерацията относно отношението към Втората световна война.

Съкратен вариант на интервюто на един от лидерите на РКАС, другаря Самурай (пълният текст с линкове към видеоматериали четете на <https://avtonom.info/2014/06/interv-yu-s-rkas/>). С курсив са отбелязани не точни цитати, а обобщение на по-дългите, но важни пасажи.

Оценката ви за ситуацията в Украйна?

Извършва се буржоазно-национална политическа революция, на фона на която начева гражданска война и зле прикритата интервенция от съ-

седна държава... Животът ни тече сякаш в паралелни реалности. Ситуацията е много тежка и ще продължи доста дълго, възможно няколко години. Последниците пък надали ще отшумят някога. Взаимното противопоставяне, разцепване на обществото се задълбочава с всеки изминал ден.

С какво се занимавате сега като организация?

За съжаление, не мога да бъда докрай откровен. Иначе аз и мнозина добри хора ще имат неприятности. Ще кажа само, че с другарите имаме планове за бъдещето. Опитваме се да намерим адекватна линия на действие в създалата се, силно променлива обстановка.

Колкото до РКАС, каквато е била дотук, вече не съществува. Негласно е разпусната, ядрото на Конфедерацията премина в нелегалност. РКАС престана да отговаря на изискванията на ситуацията. Както не отговарят на нуждите на съвременното цялото анархическо движение в Украйна и Русия.

» » » продължава на страница 7

ВЕЧНИ ВЪПРОСИ

Фашизъм = болшевиизъм?

» » » продължава от страница 1

така наречени „репресирани“, ако изключим затворените и разстреляните с и без съд сътрудници и привърженици на фашизоидния български режим отпреди горната дата. Тоест, без последните, съотношението на броя е 1:120 или на един фашистки репресиран са се „падали“ по 120 български – тоест ние, българските тюрмаджии, трябваше да снабдим със сенатори всички републики и монархии с дълга парламентарна демократия на петте континента, а диктаторът от Правец с любовниците и обкръжението му трябваше да бъдат обесени по 120 пъти...

Това е положението при численото сравнение между жертвите или „обектите“ на „НРБ-пролетарската“ с „рициновата“ диктатура на Дуче. Затова, от тук надолу, ще се занимаем с по-интересното съпоставяне на избиванията от хитлеристките и сталинските палачи в Третия Райх и в т. нар. СССР.

В своята книга „Фашизъмът“, „първият демократично избран“ (с гласовете на болшевишките депутати) български президент на НРБ – д-р Желю Желев, „на едро“, без статистики и по андрешковски приравни структурата, партиите, институциите и функциониранието на двете дик-

татури – нещо, което мнозина у нас и в чужбина са правили хиляди пъти преди него. Например, по време на съществуващата едва две години и кусур след началната дата 9.9.1944 г. ОФ-полудемократия, земеделците на обесения Никола Петков и напъханите в затворите социалисти на Пастухов и Коста Лулчев наричаха по-простичко и без научни претенции „червени фашисти“ назначените на власт от Сталин членове на БКП.

Преди да потърсим обяснение за „мотивировката“ на отрицателния отговор на европейските и еврейски институции на поставения в заглавието въпрос, **чрез цифрите и фактите**, си струва да раз-

гледаме по същество техните „аргументи“ и „възражения“, с които преди, в края на 2010 година и до днес, отхвърлят приемането на така наречения закон за ДВОЙНИЯ ГЕНОЦИД, съобразно който престъпленията на двата диктаторски режима – хитлеристкия и сталинсткия – трябва да бъдат приравнени и като следствие – да се премахне давността, за да се уеднаквят преследванията и наказанията на извършилите ги престъпници, независимо от партийната им оцветка.

Ето какво е казал по повод въпросния проектозакон Матю Нюман, говорител на еврокомисарката по правосъдието Вивин Рединг:

1. „Няма никакъв консенсус по този въпрос. Различните държави членки на ЕС имат много различни подходи“.

2. „Комисията не вижда нито един юридически инструмент, в който да се споменава тоталитаризмът и на това правно основание отхвърля идеята за двойния геноцид“.

3. „Комунистическите режими са вършили кошмарни неща, но те не са били насочени срещу етнически малцинства“. (Тоест, според европейските правни инструменти и ценности „своите“ могат да бъдат избивани като насекоми!)

4. Но, „ЕК се отнася много сериозно по въпроса, обаче на този етап условията за вна-

сяне на законодателно предложение не са изпълнени. Комисията ще продължи да разглежда този въпрос“. (Така че вярващите в „европейските ценности“ не трябва да губят напълно надеждите си – идва нов тираж!)

Към матювите „тезиси“, директорът на „Центъра Симон Визентал“ – Ефраим Зурофф – след като е обещал на латвийците награда от 10 000 щатски долара за всяка информация, която ще помогне да се привлекат към отговорност виновниците за нацистките престъпления срещу евреите – е заявил, че „престъплението на хитлеризма и сталинизма се различават като ябълките от портокалите и те не трябва да се изравняват. От сталинската диктатура са пострадали милиони хора, когото са заслужили съчувствие и признание, но срещу тях не е осъществяван холокост... Освен това, защо соц-страните нямат свои визенталовци и зуроффци, които да се опитат да намерят виновниците за престъплението и да ги привлекат да отговарят?“ И накрая Зурофф заявява, че съветските палачи „са се борили против фашизма, разгромили са най-злия режим в историята на човечеството и затова им се полага признателност...“

Тази аргументация звучи цинично-шейлоковски и предиз-

» » » продължава на страница 7

ОТКРОВЕНО

Украйна, РКАС и свободата

» » » продължава от страница 6

РКАС изчезна, но това е само тактически ход.

Категоричен съм в твърдението си за безперспективността на анарходвижението в този му вид по три причини. Първо, това е инфантилността на огромното мнозинство присъединили се към него хора. Не става дума за възраст, макар повечето участници да са наистина деца, а за нагласа и поведение.

Втората причина – субкултурцината на движението... Характерната безсистемност, безсмислени акции заради самите акции, неспособност за издигане над собственото его, безсилие за организационно обединяване и изработване на политическа програма.

И накрая, „анархизмът на анархистите“, нарочно си позволявам тази игра на думи, за да обърна вниманието на стария негъг на анархистите – антиорганизационни настроения, деструктивност, безотговорност в общата работа.

През изминалите години доста хора напуснаха РКАС с претенции към „авторитарните организационни прак-

тики“, но самите нищо работещо като алтернатива не създадоха, въпреки заявленията си, освен да произвеждат скандали с нас.

Какъв е социалният състав на Майдана и на Югоизточните протестиращи?

По принцип Майданът и Сепаратистите малко се различават.

И в революцията на Майдана, и в революцията на Югоизтока участва народът на Украйна: будната интелигенция, наемните работници, предприемачи, градски и селски жители, студенти, лумпен-пролетарии, бивши воени. Почти веднага от борба срещу режима се премина към братоубийствена война. Хора, които уж би трябвало да имат общи интереси, се трепят помежду си. Политическите манипулации превърнаха народа в кукла на конците, в заложник на интересите на враждуващите бизнес кланове, оглавени от „силни личности“.

Когато протестите грабнаха оръжие, те не го насочиха срещу всички олигархични групировки и семейства, не удариха техните империи, а докараха нова клика олигарси

във властта. Така се самоизмама Майданът. А обикновените хора от Югоизтока реално действат в полза на клана на сваления президент Янукович и неговия московски Господар.

Кървави рани и озлобление за десетилетия напред – това печели украинският народ за жертвите си.

Хората от двете страни на барикадите трябва да проумеят, че са жестоко измамани, че воюват с митове, убиват самите себе си, защото са едно цяло – труженици, насъскани като кучета за забава на зрителите и далавера със залози на победителя. Техният враг не е човекът на срещния „блокпост“, врагът е в лъскавите палати на Кремъл, Киев, Капитолия и Бундестага.

Лидерите на Майдана са националната буржоазия и радикалните ѝ елементи. Лидерите на сепаратистите – националната буржоазия и радикалните ѝ елементи. На Изток ролята на плашило играе „Десният сектор“, основният лозунг е „борба с фашизма“, воден от... представителите на руските фашисти. Печалното е, че под „фашизъм“ руските националисти – а по-

дир тях и излъганите народни маси – разбират всичко украинско. Украинците няма история, няма език, няма гори право на съществуване. Сепаратистите в Донецк буквално поставят въпроса така: или си руснак, или си фашист. Това ти е логиката. Вариантът да бъдеш просто украинец по самоопределение, без да имаш нищо общо със „своите“ националисти, е изключен. Не се брои, не се признава „просто украинец“. За една изтървана украинска дума може да те пребият, да те убият даже. Така разбират нещата руските империалисти, активисти на „националния антифашизъм“. Този начин на мислене, този фантом е овладял умовете не само на шепата проруски десни, поразил е цели обществени групи от населението в родната ми Донецка област. Не е подминал и така наречените „леви“ от Югоизтока.

Манипулациите печелят войни. След изнасилването на масовото съзнание, изнасилвачите могат да правят направо чудеса. Това става на Майдана, това става и на Югоизтока.

В редиците на сепаратистите забележими и дейни са

привържениците на Комунистическата партия на Украйна. Мнозина бъркат съвременна Русия с идеализирания си спомен за Съветския съюз. Другояче освен нелепица не мога да го окачествя. Масова психоза. Сложно явление, описано от автори като Лео Бон, Райх и Серж Московиси. Преди не разбирах докрай как нацистите са успели да баламосат народа в Германия през 1930-те години, но сега виждам с очите си как става.

Разкажете за референдум от 11 май?

Театро. Референдум, който не може да бъде нито провален, нито потвърден, нито отхвърлен. Изборна буцафория, без независими наблюдатели, но под зоркото око на въоръжени закачулени персонажи. Недоумявам как в лозунгите се съчетава антиолигархичната и просоциалистическа риторика с пламенна обич към олигархичната, имперска и авторитарна държава Русия и лично към мегаолигарха Путин с неговите милиардни банкови сметки. Щрих от трагикомедията на абсурда.

Не мога да кажа за Луганска област, но в Донецк и областта населението не поддър-

» » » продължава на страница 8

ВЕЧНИ ВЪПРОСИ

Фашизъм = болшевиизъм?

» » » продължава от страница 6

виква циничен отговор на въпроса за изравняването и уеднаквяването. По-горе казах, че той „зависи“ – от това дали става дума за фашизма на Мусолини, или за нацизма на Хитлер. За да се елиминира „зависимостта“, ще трябва отново да се обърнем към цифрите, отнасящи се до „портокалите“ и „ябълките“.

Според британските официални източници, броят на избитите от хитлеристите чрез екзекуции и концлагери възлиза на 12 милиона души, от които половината, според визенталовци и зурофци са „портокали“. От останалата половина „ябълки“, около половин милион са немци, сред които 300 хиляда войници на вермахта, разстреляни от есесовците като дезертъри, поразенци или врагове на нацизма.

Досега никаква официална институция – руска или международна – не се е заела да изчисли, макар и с приближение, умъртвените от сталинските палачи. Твърденията за броя на жертвите на болшевиизма в Русия, според различните източници, варират от 20 до 100 милиона души. Последната цифра се базира на косвени изчисления, вземащи под внимание несъответствието между данните от преброяванията на „съветското“ население и теоретичния му брой

при едно нормално протичане на демографските процеси. Средно аритметичното между долната и горна граница на броя на труповете е 60 000 000 души. Вярно е, че хитлеровите касали са „работили“ само 12 години, но в замяна на това те са упражнявали занаята си върху населението на цялата окупирана Европа, което е надхвърляло поне два и половина пъти „съветското“. Така, че **GROSSO MODO**, ако не се „циганим на гребно“, вземайки под внимание горните „обстоятелства“, в най-благоприятното за „комунизма“ приближение, можем да твърдим, че престъпността на двата режима е била поне еднаква.

Макар че изстреблението на циганите се е извършвало на основа на същите „принципи“, до днес никой не говори за цигански холокост. Освен това, в процентно отношение избитите евреи представляват по-малко от 20% от броя на евреите по света. Доколкото ми е известно, досега никой юрист или „учен“ не се е заел да определи при какъв процент на унищожението от дадена човешка общност имаме „право“ да говорим за ГЕНОЦИД. Повече от сигурно обаче е, че процентът на избитите, депортирани и унищожени в сталинските концлагери латвийци, татари или чеченци, широко надхвърля горната еврейска „норма“ по проценти, без да

говорим за избитите индианци в Северна Америка, от които след системното „етническо прочистване“, продължило повече от век, са останали най-много от 5 до 10%, при сегашната средна продължителност на живота им от 31,5 години...

Но да не се увличаме и да се върнем на темата си. Горепосочените факти и данни, доказват недвусмислено цялата несъстоятелност на европейските и еврейски тези, с които е бил отхвърлен „законът за Двойния геноцид“.

Що се отнася до упрека на Зуроф – защо нямало визенталовци, мога да му съобща от личен опит: **няма нищо по-безнадежно от „привличането към отговорност“ пред българския или европейски съд на „отечествените“ болшевишки престъпници**, независимо от това, че в пространни изложения до Военно-апелативната Прокуратура на БГ-република и Европейския съд „по правата на човека“ в Страсбург съм открил, изложил и документирал доста от извършените от тях убийства на следствени, на затворници, на концлагеристи или бегълци от Рая, за които престъпления дори по собствените им наказателен кодекс **НЯМА ДАВНОСТ**. (Справка: Глава 14, Престъпления против човечеството, мира и човечността). От изброените по-

менно 217 престъпници от ДС с искане за заведждане на досъдебно производство, получих отговор от „нашата“ военна прокуратура за проверката само на двама генерали и един полковник от резерва, които били... „неадекватни“ и поради това неподсъдни, а от страсбургския съд – отказ на правосъдие без мотивировка и обяснение, тъй като съобразно техните правила и ценности, те нямали такова задължение.

Това е така поради няколко причини, сред които:

1) Втората световна война, независимо от прилагателните „антифашистка“ или „отечествена“, е империалистическа – тя завършва с анексии, контрибуции и подялбата на Европа между освободителите ѝ. В тази война САЩ използват *атомната бомба* срещу мирно население в Япония. От „обикновените“ бомбардировки в Германия са избити 6 000 000 цивилни. Като съюзници на т. нар. СССР, „великите демокрации“ са съучастници в престъпленията на Сталин и това важи не само за „тримата големи“, които са покойници, но и за наследниците им като уквиватели.

2) Съобразно договореностите за капитулацията на Москва в края на Студената война, „комунистите“ се превръщат в демократи, капиталисти и... агенти на западните шпионски служби, а войни-

ците – в наемници и пушечно месо за интересите на победителите, вследствие на което с тяхна помощ, те съхраняват господството си във всички сфери, включително в съдебната, а за Нюрнбергски съд и дума не може да става.

3) Ще напомни за незнаещите, че много съотечественици на евреите-жертви на Холокоста са палачи при болшевиизма, още от времето на Ленин.

4) В книгата си „Хитлер ми каза“, нацисткия водач в Данциг (днешния Гданск) **Херман Раушинг** свидетелства, че фюрерът откровеничел в тесния кръг на хитлеристките велчия: „от германските марксистите – социалдемократи или комунисти – стават най-добрият национал-социалисти“. Както знаем, вярно се оказа и обратното в ГДР и в ГФР, „когато палачинката се обърна“.

При тези и още редица обстоятелства би трябвало да е станало понятно защо най-висшите институции на Европейския съюз са против равенството между нацистите и болшевиките. Вдигането на давността срещу престъпленията на последните би отворило, ако не Кутията на Пандора, поне вратите на съдилищата за собствените им престъпления и за съучастничеството им в сталинските.

Георги Константинов

ОТКРОВЕНО

Украйна, РКАС и свободата

» » » продължава от страница 7

жа сепаратистите, настроената са приблизително разполовени, дори допускам противниците да са повече. Твърдя го и заставам зад гумите си. Просто сепаратистите са по-добре организирани, с добър административен ресурс и са подпомогнати от съседната държава.

Трагедията в Одеса е част от мащабната манипулация. Всяка война взема случайни жертви. За мен трагедията не е кой кого и колцина е убил, а в самия факт за кръвава разпра между баламосани от митове обикновени хора, които загиват не за своите интереси, а за интересите на властниците. Падналите както пог руските флагове, така и пог украинските знамена са буквално жертвоприношение на олтара на Властта.

Това не е война на потиснатите срещу потисниците им, а феодални междуособици. В тях загиват редовите войници, а лордовете потриват ръце. Отвратително.

Истинската революция ще започне там, където плебеите се обединят против патрициите. Никога няма да научим истината за Одеса. Един

сепаратист ми каза следното: „абе и двете страни лъжат, но е въпрос на избор коя от лъжите да избереш и застанеш зад нея, да я защитаваши... и да не те е срам после“. Това е пример за логиката в главите на воюващите днес.

Само че аз не искам да избирам между две лъжи, искам да съм на страната на истината. А тя е там, където народът се бие с властта, а не срещу себе си.

Какво мислите за „Автономний Оупр“, „Боротъба“?

„Автономний Оупр“ са интересни. Смятам, че на анархичното движение му липсва добър подход към националния въпрос, отношение към патриотизма в неговата чисто народна, едва ли не битова форма, както го е имало преди време в старите анархични движения от Христо Ботев до Нестор Махно. Така се получи, че днес в анархичните среди връх взе космополитната гледна точка, която отрича всякакви етнокултурни корени на личността. Интернационализмът пък, разбираемо като проява на солидарно чувство, отстъпи позициите си. Преди винаги и двата подхода са имали място в анархизма.

Интернационалният подход според мен повече отговаря на здравия смисъл. *Нормално е да си привързан към родното си място и да се чувстваш част от народа си. Особено ако разбираш антинародната роля на „елитите“.* *Нужно ни е връщане към класическия анархизъм и разработване на съвременна позиция по въпроса на националното, интернационалното и междунационалното.* Инак рискуваме да повторим стари грешки и да останем маргинално движение.

Формации, представящи се за „комунистически“, но в рамките на държавния модел, винаги са били и ще бъдат врагове на анархистите, без значение каква маска си надяват – било неприятният Симоненко или хубавата Валехо. Рано или късно ще се сблъскаме с тях пряко, както махновците срещу болшевиките. Неизбежно е.

Според вас участват ли руските специални служби в събитията на Югоизток?

Твърдо да. И „специалистите“ са достатъчно многобройни. Държат тренировъчни бази в областите Донецк и Луганск, военни инструктори обучават групи по 400-500

души от местните и доброволци от Русия.

Разбира се, основната маса хора, воюващи под знамената на сепаратизма, са обикновени бачкатори, но и ветерани от армията и полицията. Авторитетното ядро обаче е съставено от руски професионални диверсанти.

Снабдяването с оръжие, муниции и екипировка, финансови средства, минава през мощното лоби в руската Дума. Активистите на Донецката народна република имат консултанти от близкото обкръжение на Путин. Затова говоря за фактическа интервенция, подкрепяна от местните протестиращи и местните политически кръгове.

Каква е вероятността ставащото в Украйна да премине на ниво социална революция?

В този момент такъв сценарий е малко вероятен.

Твърдо съм убеден, че всяка социална революция е възможна при наличие на два фактора: масово желание за кардинални промени плюс политическа революционна организация, анархична по цели и съдържание, която е способна да влияе върху процеса на промене-

ните и да затвърждава всеки постигнат резултат.

У нас сега, ако първият фактор криво-ляво е налице, то второто просто го няма.

Това е основният проблем на гнешното анарходвижение, причина за провала през последните събития. Случилото се в Украйна, неспособността на анархистите да използват ситуацията, понеже години наред робуваха на субкултурни и антиорганизационни илюзии, дава богат материал за размисъл. Стига да има кой да мисли, да анализира.

Организационната форма е много важна среда за развитие на идеи. Тя е инкубатор, школа, общество на взаимопомощ, продуктивна площадка за проекти, но основно – инструмент за реализация на идеите, инструмент за влияние, средство за борба. Никакви „групи по интереси“ не ще заместят организация с програма и устав. Четете Махно, Аршинов, Волин, Букчин гори. И ще разберете.

Днес обаче анархистите, както и през 1917 г., опропахиха уникална възможност да поведат нещата. •

превод, съкращения и обобщаване: Шаркан

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » » продължава от миналия брой

Бакунисткият проблем на последователното човешко освобождаване е едновременно с това и проблем на културата. Отрицанието на животинското като фактор на прогреса предполага не само стихийни, вътрешни изменения, не само придобиване на нови истини, извлечени от безкрайните дълбини на духа под влиянието на непознаваемите капризи на „всеприятната логика“, но и целенасочена борба, прилагане на абстрактно „мислене“, „мускулна сила“ към конкретните нужди, натрупване на опит, неговото предаване, по-нататъшно развитие и т. н.

Бакуниновата лава се стича и изгаря всичко по своя път, за да разчисти място за утвърждаване на нови ценности, а не за фетишизиране на смеища. Бакунин е могъл да изложи Рафаеловата мадона на крепостните стени на атакувания от абсолютизма Дрезден, могъл е да вдигне светотатствено ръка срещу „Тюйлери, Парижката света Богородица и дори срещу Лувъра“ в първите дни на социалната революция, като на монументи, неотделими от деспотизма в паметта на парижкия пролетариат (IV-197), но подобни проекти на разрушението за Бакунин не са били нито „Изкуство заради самото изкуство“, нито божествена

игра на безотговорно разрушителния дух.

Бакунин е вкусил прекалено много от плодотите на най-изтънчената човешка култура, за да не знае действителните мащаби и стойност на обектите на своите посегателства. Никаква веднъж постигнатата култура обаче не е могла да се превърне за него във фетиш, затормозяващ по-нататъшните човешки постижения. Културата е премяна, в която човек облича историческите си потребности. Със съдбата на последните е свързана и съдбата на културата.

Ако обобщим казаното до тук, считаме, че имаме право – колкото и парадоксално да звучи това за традиционните представи – да говорим за системата на Бакунин, дори за Бакуниновия „догматизъм“.

Бакунин не е учен, нито експериментатор, макар че в други условия при хегелианската си наченост и изключителната диалектическа надареност би писал трактати по всички правила на схоластиката. Той не е и спокоен, хладен наблюдател. Бакунин е преди всичко трибун, импровизатор, който винаги сяда на палицето с някаква практическа цел. Дори затрупан от своите многобройни основни теми, отстъпления, подробни вмъквания, разчитване на сметки и пр., той неотклонно

и настойчиво се връща към едни и същи основни линии на своя мирозглед, които поддържа с една и съща аргументация. В крайна сметка, ядрото на неговото учение може лесно да бъде изолирано от общата маса на неговите съждения и да образува това, което нарекохме неговата „догматика“.

* * *

Своите философски позиции Бакунин определя като позитивизъм и научен материализъм. Позитивизмът, наричан от него също „рационална наука“, „всеприятна наука“ или „рационална философия“, е за него преди всичко освобождаване от призраците на религията и метафизиката. Позитивизмът е система, която не приема нищо на доверие, отнася се критично към всички явления, построява всички свои твърдения върху опита. Позитивистката система не е аристократична или авторитарна като религията и метафизиката, а свободна и демократична, която се строи „отдолу нагоре“. Нейно основание е достъпният всекому опит. Изходната точка на позитивистката социология е природата, а пътеводна нишка – самата физиология на човека. (III-152-155, IV-54)

„Научният материализъм“ е „действителното основание на всяка истина“.

Докато оформя своите разбирания за материализма и материята, главно в споровете си с идеалистите, Бакунин отхвърля решително идеалистическата концепция за материализма. Тя е уродлива операция над света на опитите, цялата порицаване на „презряната материя“. Материята на идеалистите е толкова произволна и недоказуема представа и същност, каквито са Бог, Сатаната, Безсмъртната душа и пр. Тяната материя е „нисша инертна, безформена и безжизнена маса“, „остатък от реални същества, на които са били отстранени силата, движението, живота, ума“ (който идеалистите наричат „дух“). Бездейна и глупава в сравнение с идеалистическия бог, тя е плод на собственото им идеалистическо въображение.

Под материя и материален свят Бакунин разбира „цялостен сбор, цялата стълба от действителни неща и същества, като се започне от най-елементарните неорганични тела и се стигне до строежа на мозъка... всички прояви на реалния свят в човека и вън от него...“ Материята на Бакунин „не е презряната материя“ на идеалистите, не е *caput mortuum* (безжизнен труп), не е измислица. Тя е жива, „стремителна, вечно подвижна, деятелна и плодотворна“. (II-148, V-62-65)

В основата на неговата обща материалистическа представа за същността на световния процес лежи следната „аксиома“: „Всичко, което съществува, всички същества, образуващи безкрайния свят на вселената, всички съществуващи в света предмети, каквато и да е тяхната количествена и качествена природа, големи, средни или безкрайно малки, близки или безкрайно далечни, си въздействат и противодействат взаимно, пряко или косвено, независимо от желанията ни. Тези непрестанни действия и противодействия се комбинират в единно движение и съставляват това, което наричаме причинност, живот и всеобща солидарност“.

„Всеобщата солидарност“ – пояснява Бакунин – това е всемирна, естествена и необходима, но съвсем не предопределена предвидима комбинация от безкрайно множество частни действия и противодействия. Разбира се, тя не е „нещо абсолютно“, а е производно, резултат от едновременното действие на частните причини, образуващи „всеприятната причинност“.

Бакунин е убеден, че в подобна конструкция на космоса „няма място нито за предвзети планове, нито за „предварително предвидени и ин-

» » » продължава на страница 9

ИДЕ ЛИ?

Роботронната революция и средната класа

» » продължава от миналия брой

(2)

Понеже принадлежността стои по-малко „работни ръце“, тя се преразпределя в полза на едрия капитал, за сметка на Петото съсловие и разорената дребна буржоазия, която също става жертва на кризата.

Вместо да плащат нормални работни заплати, капиталистите, стремежи се към максимални печалби, съкращават доходите на своите работници. Същата е „сдбата“ и на т. нар. **средна класа**, поради което растящото потребителско търсене на жителите от „богатите“ западни страни отговаря не отговаря на реалните им „заработки“. Тази класа обаче се считаше за база на днешното общество с господстващите в него „елити“, на държавността, на пазара и на социалната, икономическата и финансовата му стабилност. Нейният произход ни обяснява с трудолюбие, с уменията да се „мисли творчески“, да се намират „свежи предприемачески решения“ и най-вече с „равните шансове“ за „деловия ус-

пех на деловите хора“, който се измерва с големината (обема) на печалбите, на натрупаното имущество, на банковите сметки и с дебелината на портфейлите.

Няма да се спираме върху разните „теории“ за „средната класа“, с нейните 9 слоя (по три горе, долу и в средата ѝ), които позволяват всякакви манипулации и мистификации. Басните за трудолюбието, частната собственост и интереса на „инвеститорите“ като мотор на развитието се опровергават от финансовите спекулации и от ръста на богатствата на увеличаващия се брой милиардери. Така наречените подпомагания на „малките и средните предприятия“ са от лукаво. Данните сочат неопровержимо, че „средната класа“ продължава да се разорява. От анализа им и отражението на сегашната криза на капитализма върху нея, се оказва, че този социален феномен е временен, ефимерен и... „случаен“.

Например, в държавите от „златния милиард“, към който принадлежи част от населението на членуващите в ЕС страни, отпреди разширението му на Изток, през 70-те години на XX век, нейният

дял се е изчислявал на внушителните 60-70% от обитателите им. Това положение започва да се променя с началата в края на 80-те години глобализация, когато реалните доходи на „средната класа“ престават да растат, вследствие на което нейният процент от населението започва да се свива. Затова изследването на тенденциите и на промените, които се извършват в нея, са от изключително значение.

„Рецесията“, която мнозина допускат, че може да разруши и ЕС, като наруши международното статукво и го върне в предвоенната епоха, ще засегне и сегашното социално статукво. Неговото ниране поставя на дневен ред „губелта на средната класа“... Нейната ерозия и край е социален процес, който по важност и влияние върху хода на историята не отстъпва на изчезването на селяните през XX век в свръхразвитите страни или началото преди няколко десетилетия стопяване на индустриалния пролетариат. Краят на средната класа ще ликвидира социалната опора на капиталистическото общество и заедно с лавинообразно растящото Пето

съсловие веща рухването на социалния мир в „консуматорското общество“...

Европейската „средна класа“ обеднява, поради което някои предричат нейния „край“. Един японски американец, бизнесмен и писател-апологет на „трудолюбието и таланливостта“ на богатите, например пише:

„В близките десетина години ще станем свидетели на обедняването на средната класа на Запада, които представители ще попълнят масово редиците на „унижените и оскъргените“. В съвременния стадий на еволюционния процес тази класа ще бъде като мамутите. Последниците от глобализацията и техническия прогрес ще станат наказание за онези, на които не достигат ум, богатство или дързост, за да използват промените в своя полза.“

Бурният процес на разслоение и ерозия на „средната класа“ продължава и през 90-те години на XX век с разрушаването ѝ в Аржентина, Бразилия и Мексико, като вече обхваща всички страни на развития Запад, без да подминава дори такива „острови на благоденствието“ като Норвегия или Нова Зеландия. Социо-

лозите бързат да внасят спокойствие, като твърдят, че процесът се компенсирал от „глобализацията, преразпределянето на средната класа и стремителния ѝ ръст в развиващите се страни“, сред които се нареждат демографски гиганти като Китай, Индия или Бразилия. Последните са въвн от обсега на настоящата поредица от статии, но си струва да споменем разтегливостта на различните „методики“ и критерии, използвани от „учените“ при дефинирането им: например долната граница на доходите на „новите средни класи в развиващите се страни“ е свалена от 300 до 60 щатски долара месечно или от 400 до 80 лева, което си е жива мизерия дори за БГ-република!!! В същото време, в богатата и столяща въвн от ЕС Швейцария се провежда референдум за въвеждане на минимална месечна работна заплата от 4000 швейцарски франка и ограничаване размера на банкерските заплати до едногодишната на най-ниско платения банков служител. (Сега средната заплата на швейцарските банкери надхвърля 1000 пъти тази на „нисшите“.) Въпрос-

» » продължава на страница 10

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » продължава от страница 8

сталирани закони“, и че между така построеното „реално всемирно единство“ и „идеалното единство“ на религиозната и философска метафизика няма нищо общо.

Но – възможно ли е познанието на „всемирната причинност“, ако няма „творещ“ световен – понеже Бакунин счита, че понятията „Творец“, „творение“ са способни да порогят недоразумения с представи за живота – гаден откън, чрез един първоначален тласък, импулс – за раждане, развитие и смърт на всяко същество, на всеки свят? Не! „Абсолютната свързаност и безкрайност на реалните трансформации на вселената“, „можем да предполагаме с разума си, като вечно движеща се и действена солидарност, като всемирния живот, но никога не можем да ги обхванем с въображението си и още по-малко да ги опознаем“. (III-156-162, 176-177. Ако във въодушевеното лирично определение на материята се чувстват нотки, които сякаш нарушават позитивистката хармония, то те са следствие от учението за единната, безкрайна, всемогъща и затворена в себе, си непознаваема „всемирната причинност“, която не е добила от опита и създава нова метафизична същност.)

Атеизмът на Бакунин е логически извод от неговата материалистическа концепция за света. Бог с неговите атрибути е продукт не само на идеалистическата логика, но и на логическите антиномии на идеализма, понеже идеалистите постулират едновременно бога и човечеството, безсмъртието и човешката култура, абсолютизма и свободата. У тях, човечеството е откъснато от света и поставено между двата идеалистически полюса – божественото и животинското, без да разбират, че тези понятия характеризират една и съща същност.

Бакунин извършва щателен преглед на така нар. доказателство за „божието битие“, разкривайки последователно признатостта на аргументацията – учението за традициите, т. е. за древността и всемирността на вярванията, за първоначалната световна хармония, за абсолютното свършенство на бога и т. н.

Бог е продукт на човешката мисъл, бог е абстракция, родена в определени исторически условия, от определени исторически причини. Исторически позитивните религии са плод на колективното съзнание. Те са специфично отражение на някои страни на общественния процес. Религиозното вярване израства

от инстинктивния и страстен протест на човека против непоносимите условия на земното съществуване. При масите, които не са израснали до осъзнаване на социалната борба и социалната революция, божествеността става символ на последващото възмездие за изпитаната несправедливост на земята. Така небето се „обогатява с отпадъците на земята“.

Израснала от човешкото съзнание, небесната символика обаче подчинява човека и неговото реално съществуване. Тя се преобразува в самостоятелна и независима същност и властва неограничено над породил я творец. От днес бог е всичко, светът – нищо; бог е господар, човекът – роб. Религията убива разума у човека, производствената му мощ, чувството за справедливост, стремежа към човечност. Идеализмът, изповядващ божественост, осъжда човека на „безизходно скотство“. Ако човек иска да бъде свободен, той е длъжен да отхвърли и разруши религиозната система, защото исторически божеството се е превърнало в съюзник на тираните, на мъчителите и експлоататорите на народните маси.

Обръщайки се към съвременните му събития, Бакунин поставя въпроса:

„...Къде бяха материалистите и атеистите? – В Парижката Комуна. А къде бяха идеалистите и вярващите в бога? – В Народното събрание. Какво искаха парижките революционери? Те искаха окончателното освобождение на човечеството, посредством освобождението на труда. А какво иска сега победоносно Версайско събрание? Окончателното падане на човечеството под двойното иго на духовната и светската власт...“

Теоретически и практически човешката свобода е възможна само при категоричното унищожаване на „фикцията за небесния владика“. (II-150-163, 182-186, 259-260, 267, 280; III-149-152, 166, 176, 180; IV-102-104; V-60-67.) Забележките на отделини критици на Бакунин за религиозното или мистичното в неговите възгледи, са построени върху недоразумения. Без да говорим за неговата обща концепция, изключваща категорично всичко „божествено“, у него на тази тема има и определени указания, които не оставят никакво място за съмнения. Още в статията си „Реакцията в Германия“ той пише: „Ние сме длъжни да действваме не само политически, но и самата наша политика трябва да действа религиозно – религиозно, в смисъл на свобода, чийто единствен истински из-

раз е справедливостта и любовта“. В негативното си писмо до Э. Сторжевский той пише, че „напълно се е отказал от това да признае бог научно и теоретично“, но го търси „в хората, в тяхната любов, в тяхната свобода и сега в... революцията“. Тук мистична е не същността, а терминологията. Става дума не за вяра в бога, а за трудността или даже за невъзможността да се дефинират понятия с терминологията на чистия разум. Свободата, революцията, равенството и някои други понятия, като завършени реални единства, са нещо повече от механичната съвкупност на политически, исторически, психологически и други представи, свързани с тях. Те говорят не само на нашия разум, но и на нашите чувства, на нашата воля, на нашата природа като цяло. Тези лозунги и митове се превръщат в нещо, което често остава неосъзнато и от самите нас. Тях Бакунин нарича „религиозни“.

При това, той счита за нужно да подчертае, че научният материализъм проявява себе си в живота като практически идеализъм; обратно, идеализмът, независимо от близостта му до небето и всички негови вербални финтифлюшки, е изкалян в действителния живот от най-вулгарния материализъм. •

(следва)

ИДЕ ЛИ?

Роботронната революция и средната класа

» » » продължава от страница 9

ните 4000 франка или 3300 евро според Швейцарския синдикален съюз са необходими за гарантиране на „достоеен начин на живот“, от който понастоящем са лишени 400 хиляди швейцарци. (В тези сметки не влизат гастарбайтерите, които са 23% от населението.)

На фона на кризата, новите „средни класи“ от развиващата се Трети свят едва ли ще имат „свдба“, по-различна от тези на „Златния милиард“.

Работещият през „славните следвоенни десетилетия“ механизъм на постоянно повишаване на стандарта, социалното положение и благосъстоянието на „средняците“ вече не функционира. Освен края на растящите доходи, поради световната конкуренция на пазара на труда, средните класи в ЕС, САЩ и другите развити страни обедняват и вследствие ръста на цените на енергията и суровините, на имотите, на образованието, особено на висшето, включително в страни, където до скоро то беше безплатно като в Германия и Франция, на медицинските услуги,

на пенсионното осигуряване, помощите за безработните и за младите. Към това се добавят съкращенията на работните места, повишаването на трудовата възраст до 68 и повече години и растящата безработица. Поради невъзможността да изплащат заемите, „средняците“ престават да живеят на кредит и започват да изпитват напрежения и тревоги за утрешния ген и за бъдещето на децата си. Вече я няма увереността, че „утре ще бъдем по-добре от вчера“, което води до мрачни настроения в средите на „опората на гражданския и социален мир“. Не друг, а „самият“ холандски крал Вилхелм-Александър в средата на септември 2013 г., пристигайки със златна карета, обявява пред парламента за „края на великата и хубава западна епоха на средните класи“. Той заявява: „Социалната държава на ХХ век повече не съществува. Предстои преход към „общество на активното участие“, в което всеки е длъжен да поеме в свои ръце отговорността за собственото си бъдеще“.

С това кралят като че ли предвеща тържеството на

„закона на джунглите“ и максимата на Хобс: „Човек за човека е вълк!“

Прочее, всичко това е „естествено“ за капитализма. Като всяко класово общество, той е една асоциална, икономическа, политическа и идеологическа система на господство и експлоатация. В нея всичко се превръща в стока или в акция и става обект на търговски и финансови спекулации. Нейните апологети твърдят, че стоково-паричните и пазарни отношения, които са една от основите на тоталното господство на капитала, са универсални, естествени, вечни и непреодолими от каквито и да е човешки усилия. От една страна РР съкращава работните ръце, а от друга частната собственост върху „средствата за производство“ (автоматизирани заводи, аграрни стопанства и лаборатории), транспорт и комуникации, вериги за снабдяване и разпределение на продуктите и услугите лишават от средства за съществуване милионите безработни, изхвърлени на улицата от новите технологии. (Държавната собственост също е

частна – на онази корумпирана част от обществото, която притежава, упражнява и злоупотребява с властта.) Пред осъденото на мизерия Пето съсловие, увеличено с пришълците от разорената „средна класа“, не остават много пътища към източниците на живота, които са окупирани от елитите!

Необратимото и невъзстановимо разрушаване на международното и социалното статукво, предопределено от социално-икономическата и политическата система, прави неизбежна вероятността кризата на капитализма да се развие с още по-голяма сила и да стане неуправляема – всички условия за това са налице. Системата е в смъртна опасност. Могат да ни кажат: капитализмът преживя много други кризи и винаги излизаше от тях по-силен, по-концентриран и централизиран, по-чудовищен.

Ние не твърдим, че настъпва краят на света. Илюзия е да вярваме, че поради настоящата криза капитализмът ще рухне. **Още по-малко – от само себе си.** Чудовището вероятно ще

оцее и ще убива още. В хода на историята през последните 100 години и особено от времето на Великата депресия от 1929 г. капиталът съумя да си изкове институции (сред които не на последно място – разширяващата се система от наказателни заведения) и инструменти за интервенция, най-вече посредством политиките на Световната, Европейската и Централните банки, които му позволяваха да „управлява кризите“, да смекчава техните най-разрушителни въздействия, но никога тези реорганизации в господството на капитала не премахнаха неговите непреходни и непримирими противоречия. Следователно, човечеството ще бъде душено още от застаряващата му костелива ръка, не само на „Юг“, където продължава „мълчаливият геноцид на най-бедните“, за който абсолютна отговорност носят капиталът и властта. В епохата на РР обаче ще става все по-невъзможно да се премахнат противоречията на системата, а кризата ще ги води към тяхната кулминация и пароксизъм. •

(следва)

НИКОИ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Анархизмът в Ракитово, Дорково и в рога ни

» » » продължава от миналия брой

Татко извържа тормоза на ДС. До него твърдо стоееше мама. Сега, когато искам сведение за престоя му в лагера, ми отговарят, че досието му е унищожено и че нямат данни той да е бил въдворяван.

Ще отбележа накратко още няколко случки, за да си припомним ракитовци за силния характер и чувството за социалната справедливост на Георги Зяпков:

През 1946 година у нас нелегално живееше анархистът от Сливен, Димитър Балтаджиев, баща на голямата българска поетеса Живка Балтаджиева, самият той писател.

Вилата ни на Пашино бърдо много често я оставяше отворена, за да се подслонят работници, пастири, туристи...

Беше харесал едно момче-циганче, Ангел Кривонозов. При всяко наше идване в Ракитово то ни чакаше, за да го занимаваме по математика.

Жена ми и аз се запознахме с писателя Петър Манджуков, който беше написал книгата „Предвестници на бурята“ с подзаглавие „Участие на анархистите в македонското революционно движение“. И сега малко хора знаят, че Михаил Герджиков, Солунските гемиджии и още мно-

го борци за освобождението на Македония са анархисти. Дядо Петър не искаше нищо да се променя в прекрасната му книга. „Ще дойде време – казваше – когато ще може всичко да се издаде“. Учудваше ме оптимизмът му. Той ни даваше една по една шестте части на книгата, написани на пишуща машина. Тогава нямаше копирни машини. Татко организира преписването на книгата на ръка, по-късно плати на една жена, машинописка, да я препише и да не казва на никого. Един от екземплярите замина за Франция. Когато Манджуков умря, Николаи Хайтов я издаде с доста промени. Издаването на книгата без редакторски съкращения, каквото беше желанието на автора, е вече факт.

Вечерта в събота се бяхме събрали вкъщи. Без да почука, при нас влезе отговорникът на доброволческия отряд и заяви, че мобилизира баща ми на другия ден да работи на новия завод, защото Тодор Живков щял да го открива, а нямали готовност. Татко отказа, защото е уморен. В неделя в седем пиехме чай, мама и татко, ние и Милош. Бяхме станали рано, щяхме да излизаме. В седем часа и 15 минути, пак без да чука, Главният доброволец нахълта в стаята с лента на ръката и викна – Бай Георги, аз

нали ти казах в седем да си пред съвета! – Ами аз ти казах, че няма да дойда. – А бе, другарят Тодор Живков ще дойде... – Стига си се лигавил с твоя Тодор Живков! Няма да дойда! Отрядникът извади пистолета. – Е, това е мъжка работа – отвърна татко. Тръгвам. Стана, обу се, погледна оръжието и каза: – Хайде, запъни го отзад, но да сме наясно, скриеш ли пистолета, веднага се връщам. Посрещането на другаря Тодор Живков мина без татковата помощ.

В Ракитово като партиен секретар дойде Георги Гелин, който преди това завеждаше един от отделите на Окръжния комитет на партията. На татко му беше омръзнал павърския чук, купи няколко овце и взе да ги пасе. Докато стагата му се увеличи, той пасеше и чужди овце срещу някакво заплащане. Георги Гелин попитал татко дали ще му пасе десет бройки, той се съгласил. Георги Зяпков би трябвало вече да знае, че поп и партиен секретар не плащат. Но и партийният лидер е трябвало да прецени с кого се захваща. Есента, след няколко отказа да плати, татко го хванал за ръката на площада, пред хора и му казал високо: „Гошо, значи комунизмът Гошо Гелин реши да експлоатира анархиста Георги Зяпков. Ако до няколко

минути не ми платиш за овцете, за това ще разберат в „Работническо дело“, ще разберат шефовете ти в Пазарджик, а пък твоята глава какво ще разбере, ти ще видиш!“ Хората, които станали свидетели на разпратата, се пръснали от страх, че Гелин може би ще се върне с оръжие, но той се върнал с парите, които дължал.

Знам, че много от хората го уважаваха за тези негови качества. Уважавахме го и го обичахме и ние, близките му.

Питали са ме откъде Милош е наследил поетическото си дарование. Най-вероятно се е получила някаква кръстоска на гени. Баба Султана беше мъдра и талантлива. Татко беше силен, твърд, смел и също талантлив.

В края на 1989 година баща ми беше много болен. Не можеше да излиза и да се радва на част от пробудилите се хора. – А, бе, бай Георги – гореше му бръснарят, който беше дошъл да го обръсне – твоето място сега е на улицата. Намерил сили да отиде до пощата, за да пусне гневна телеграма до Петър Младенов, в която има и следното: „Мечтата на поета се сбъдва. Светът се отърсва от отровната си плесен. Отровната плесен в България са червените буржоа с големите заплати, големите пенсии и големите лъжи“.

Умря на 28 януари 1990 година. Няколко дни преди това ме извика и ми продиктува какво да напиша на гроба му: „Живях за свободата. Само името ѝ запомних. Обичах работниците, мразех боговете“.

Шестият мъж от арестуваните анархисти на 16 декември 1948 година е Боян Статев от Дорково. Преглеждам документите на ДС, които наскоро получихме от архивите. В тях пише, че при задържането му той е на 32 години, че има три деца Гергана – 7 г., Султана – 5 г., Георги – 3 г. Главно занятие – земеделие.

Задържан от полицията през 1943 г. като ятак и интерниран в Котелско за 6 месеца. Цитирам Предложението на Н-к група „А“ при сектор ДС – Пловдив.

„...Боян Статев Джупанов е в анархистическото движение от 1939 г. Същият се оформя като анархист под въздействието на зет му Георги Зяпков... В продължение на няколко години Джупанов се оформил като един от най-авторитетните анархисти във Велинградско.“

Като се има предвид горното и това, че лицето Боян Ст. Джупанов поддържа редовни връзки с дейни анархисти от Велинградско и гр. градове предлагам същия да

» » » продължава на страница 11

ПЕНСИОНИРАНИ ИЛЮЗИИ

Както си постлаха

В моменти на междупартийни боричкания, гръмко именувани „правителствена“, че и „парламентарна криза“, в навечерие на реговни или извънредни избори с ходове напред-назад за смях и плач, когато олигархичните групировки у нас се впускат в поредната подялба на народната баница или на благоволение от чужбина, отново изведнъж „актуална“ стана темата пенсии и пенсионери. Спор няма, положението на възрастните хора в България не е за завиждане. Обяснението „сами са виновни“ е от арсенала на демагозите, които неуморно се опитват да изравнят бандити и ограбени, палачи и жертви – старата приказка „всички сме грешни“. С него се оправдават както минали „подвизи“ – например приватизирането на държавната собственост на социализма, опоскването на фондове и същипването на инфраструктури, – така и настоящи деяния – източване на средства, фактическо свиване на социални права, замозгане от держовите на обикновените граждани. Поискват и предварително опрощение на всичко, което възнамеряват да сторят – скъпи проекти,

нак заплатени от населението, а малкото ползи отиват в гъоба на галавераджии от висока класа. Ето го прословутият „безплатен обяд“, който по заклинанията им го „нямало“! Няма го я – за народа. За „каймака на нацията“ обаче – винаги е на масата. Безработица, здравноминистерски геноцид, работодателски произвол, неукротим бандитизъм от всякакъв калибър, бюрократична влудяваща въртележка – това пък е „безплатното меню“ за всички останали във от „елита“. Нищо чудно, че обезверени и отчаяни, без надежди за бъдеще, хората се тровят, палят, кълцат се един друг с ножове поради детински препирни. Самозащитата е забранена, правосъдието се занемава със себе си, със своите привилегии и възможности да имитира дейност и да лапа бюджетна издръжка – **винаги** е било така, **навсякъде** е така, просто *тук и сега* вече боли повече. Особено на старини.

При все това, днешните стари хора доста спомогнаха за днешната ситуация. Те надигат вой за пенсиите си, за проблемите си, едва на второ или десето място сецайки се за децата и внуците си – б-

*Борете се за
онова, което ние
пропиляхме,... и
ни простете.*

гешите стари, които също като тях ще се тлюкат „колко лош стана животът“, които сега също теглят своите си патила, лишавани от детство, пилеещи младост и здраве, устремени към кариера било на мутра, било на емигрант в „бяла европейска гържава“.

А беше им добре, когато ходеха на държавна работа за стаж, крадяха от там на гребно, понеже началството крадеше с още по-голям размах, кръшкаха по болнични или „петък ден на майстора“, за да си човъркат градинките на село. Наслаждаваха се на стабилния период преди времето на бурите, за съжаление реакционни бури, от 1989 г. до сега. Когато системата се пропука, за да се превърне в друга форма на организиран грабеж с още по-строга разпре-

деление кому колко се полага да краде от ближния, не предприеха почти нищо, за да защитят интересите си като общност, като класа. Впуснаха се в надпревара за забогатяване, повярваха на лъжите за „равен старт“. И очаквано бяха изпреварени, защото тичаха на бос крак, а номенклатурата и кръгчетата нейни любимци, особено спортистите и низшите кадри от МВР, бучаха по пистата към финала с все по-лъскави, вече не и „соцмарки“ автомобили. „Народните маси“ обаче, въпреки че виждаха какво става, се включиха в играта, полакомиха се за градски и земеделски имоти, за място в „обновената“ система, място с повече права, с повече възможности да не работят с ръцете си, а само да броят печалба от чужд присвоен труд, от спекулативна търговия, от правене на пари от въздуха – в много по-скромнен мащаб от това, което правят bankerите, естествено.

Така се стигна до днешното положение, в което пенсионерите оцеляват, не карат „заслужени старини“. Толкоз са заслужили, уви. С гласовете си подпират партия на олигар-

си и ченгета, избираха своето минало пред бъдещето на децата си. Сега собствениците им деца съвсем буквално ги обират, пребиват от бой, прегазват с коли, не бързат с линейката. Така са възпитани – с личния пример на родители, баби и дядовци. Горчиво, но нужно е да се разбере, че животът е минал напразно, защото е посял отрова – и ето я, поникна, избуя, иска жътва.

Могат ли хората от „третата възраст“ да направят – да поправят! – нещо? Надали. Не им стига време. Биха могли обаче да опитат да оставят по-добър спомен от никаквия или от този за гребнави егостисти, постлали и на себе си, и на семействата си мръсната черга на мизерията. За добро или лошо, мнението на възрастните хора все още се зачита, по навик, по инстинкт. Затова нека кажат на младите: *не бъдете като нас, не се спасявайте поединично, не играйте по правилата на частните и одържавени мутри! Борете се за онова, което ние пропиляхме,... и ни простете.*

Кой знае, може и да се промени нещо, и то приживе, за утеха. •

Пенсионерът

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Анархизмът в Ракитово, Дорково и в рога ни

» » продължава от страница 10

бъде въдворен в Трудово Възпитателно Обществено.

Често ми е поставян въпросът защо е арестуван Вуйчо Боян. Моят отговор е – защото е притежавал лидерски качества, защото е бил работлив и честен. Прочетете пак горното Предложение и сами преценете за какви действия е въдворен.

Боян Статев е бил човек с авторитет в Дорково. Баба казваше, че другите се учат да станат анархисти, а той се е родил такъв. Когато е излизал на площада, около него са се събирали хора. В началото на една зима изгоряла плевнята на Иван Самунев. Животните се спасили. Вуйчо предложил на съселняните си овчари да си разпределят овцете на пострадалия и напролет да му ги върнат. За такива действия ли арестуваха новите власти?

През краткия си живот Вуйчо Боян е бил щастлив, защото с неговите разбираня били съгласни родителите и сестрите му. Съпругата също била щастлива, че живее с такъв човек.

Целият ни род понесе тежко загубата на своя любимец. Баба Султана, освен да понася мъката, се беше наела да ни дава кураж и урок. Плачът ѝ приличаше на тъжна песен, чиито гуми трогват.

Когато взели тялото на Вуйчо от болницата, тя „запаяла“:

„Така се, майка, за правда умира. Почивай, мама, спокойно. Така са Ботев и Левски умрели, така е Христос на кръст разпънат. На майка чиста истина, на майка тело юнашко, на скелет, чедо, превърнато“.

На гара Костандово, когато свалили ковчега с трупа, тя пак се провикнала:

„Слънцето, Бояне, изгрява в родното ти място, мама. В познато почувствай се, мама. Свободен почувствай се, мама, спокоен!“

Татко посвети стихотворение на Боян Статев, което завършва така:

За правда той беше затворен,

за правда в затвора умря. От тъмните сили съборен във горда, неравна борба

Спомням си отбелязването на първата годишнина от смъртта му. Баба Султана, цялата в черно, водеше групата роднини. Минавахме през площада на път за гробищата. Дорковци се чудеха на куража в онова сталинско време да правим явно помен на убития от властта наш близък. По-късно се реши честването на годишнините от смъртта му да става на кошарата, където е бил арестуван. Така се показваше на обществеността, че смър-

*Така се, майка,
за правда умира.
Почивай, мама,
спокойно. Така са
Ботев и Левски
умрели, така е
Христос на кръст
разпънат. На майка
чиста истина, на
майка тело юнашко,
на скелет, чедо,
превърнато.*

тта на Боян е необикновена. На кошарата, 40 години по-късно, Милош Зяпков изпя чудната си „Песен за Боян“.

По-голямата част от дорковци са били потресени от смъртта на видния им съселянин, на интелигентния овчар, добрия човек, бореца за справедливост, прекрасния кавалджия, чудния хороводец.

На следващата година, на празника на селото, властите довеждат оркестър. Заиграват хоро. По отколешна традиция, когато хорото

се поведе от авторитетна личност, много дорковци се хващат. Сега го нямащо най-авторитетният, а хорото повели неговите убийци. Наплашените селяни се хванали. В този момент тета Янка, сестрата на Вуйчо, излязла на площада с трите сирчета Гергана, Султана и Гошо и хорото се развалило. Вярна на себе си, тя ударила шамар на новите власти.

А в Дорково едно от най-разпространените мъжки имена стана името Боян.

Безвластието е станало характерна черта на голяма част от рога ни.

Баба Султана с мъдростта и хуманността си беше естествен привърженик на свободолюбивите идеи на сина си.

Най-голямата дъщеря на баба и дядо, Мариука (майка ни) беше силна опора на татко, на семейството, на близки и приятели. Четеше много. До последно споделяше анархистическите идеи.

Втората дъщеря, тета Рисана, беше толкова добра, че тя е имала избор само между анархизма и дъновизма. Не беше дъновистка. Съпругът ѝ, Никола Герасимов, също уважава свободолюбивите идеи на рога ни.

Тета Янка, освен в семейството си, общува с анархисти в Лъдженската гимназия. Преподават ѝ Борис Стану-

гин и мадам Кантарджиева, близка е с Петър Лозанов, Васил Гугалов, братя Попови, Захари Ненчев... По-късно завършва литература в Софийския университет и става учителка. След баба Султана, тя като че имаше най-силно влияние при възпитанието на децата на Вуйчо Боян.

Най-малката дъщеря Величка и съпругът ѝ Крум Байряков през целия си живот са заедно с нас. Кръстиха сина си Боян.

След 10 ноември 1989 година тета Янка, Султана (дъщеря на Вуйчо), дъщеря ми Мариола и аз взехме активно участие във възстановителната конференция на Федерацията на анархистите в Казанлък.

Във всички събития на радост, печал, протест, възпоменание, митинг и т. н. неотлъчно участва и Георги Статев, синът на Боян Статев.

Драги читатели, навярно в написаното имам много пропуски и непълноти. Не написах и за многото симпатизанти на безвластническата идея в Ракитово и Дорково. Нека ме извинят.

Виктор Юго пише: „Крайната цел на човечеството е безвластието“. Такава цел винаги ще има симпатизанти и привърженици. •

К. Зяпков
kzyapkov@abv.bg

КНИГА, КОЯТО СИ СТРУВА ДА СЕ ПРОЧЕТЕ

В една и съща нощ

легнали в основата на книгата.

Лично мен романът ме развълнува дълбоко. Аз обаче трудно бих минал за обективен читател. Дружбата и делото на Гео Милев и Георги Шейтанов е тема, прег която не би останал равнодушен никои запознат човек. Заедно с майсторството на автора, романът въздейства и с огромната фактологична основа, влетена в него.

Ще приложим писмото, което един „все-още активен терорист“ като Георги Константинов ми изпрати:

Прочетох я на един дъх. Поздравя Карастоянов, написал е много хубава и тъжна книга. Но още по-тъжно е, че от това време, за което пише, изминаха повече от 90 години – скоро цял век ще стане, а ние като народ продължаваме да слизаме все по-надолу, по стълбата, която води към следващите кръгове на ада, които никои не се нае, не поиска или не можа да опше.

Най-отвратителното е че никои не разбира, не се

възмуцава, нито въстава срещу нравствения ад, в чийто последен кръг сме се настанили комфортно, макар той да е по-страшен и по-безнадежден от Геомилевия, защото, докато има поети за избиване, това значи че дървото на живота пак ще разцъфти напролет, а у нас е мъртвило на духа... (Засега ????)

Какво повече може да каже един журналист по неволя като мен? Христо Карастоянов не е анархист, сигурно не познава теорията на анархизма и наполовина на това, което бих му пожелал. Не познава и голяма част от историята и настоящето на движението. Написал е обаче книгата с умението на ерудирания писател и вярта на свободен човек. Никои от нас, докосналите се до историята, не остана недоволен от книгата. Остава ми само да се надявам, че тя ще докосне и хората, които не са чували за Георги Шейтанов, а в Гео Милев виждат само портрет на стената с крик перчем. •

Заматко

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарницата „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2х3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2х7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3х7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Превестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	
БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

Нагърбих се да представя тази книга пред нашите читатели, но когато я прочетох, разбрах, че задачата е пряко силите ми.

Не се наемам да оценя литературните ѝ достойнства. Може би най-точно я оцени Светлозар Игов, който връчи тазгодишната си награда „Дъбът на Пенчо“ „в размер на 0 лв.“ на автора Христо Карастоянов и на Георги Янев за изследваната му върху Гео Милев, за-

ЕВОЛЮЦИЯ, РЕВОЛЮЦИЯ, АНАРХИЯ – предаване за свободен живот

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 1 юли 1876 г. Берн, Швеция умира руският революционер и теоретик на анархизма Михаил Бакунин.
- На 4 юли 1807 г. е роден известният италиански революционер Джузепе Гарибалди.
- На 5 юли 1905 г. умира френският анархист и теоретик, видният географ Елизе Реклю.
- На 6 юли 1934 г. в Париж умира анархистът революционер, „бащицата“ Нестор Махно.
- На 6 юли 1837 г. е роден Васил Левски в Карлово.
- На 7 юли 1986 г. в Полски Тръмбеш умира анархистът Васил Тодоров – Народа, политически емигрант във Франция, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки затвори и лагери.
- На 8 юли 1546 г. умира на кладата реформаторът Жорж Вишар.
- На 11 юли 1903 г. се състои конгресът на Петрова нива и е взето решение за избухването на Преображенското въстание.
- На 12 юли 1828 г. е роден руският революционер, философ, писател и литературен критик Николай Гаврилович Чернишевски.
- На 13 юли 1789 г. Шарлота Корде убива Марат.
- На 14 юли 1793 г. е превзета и разрушена Бастилията в Париж.
- На 15 юли 1922 г. в София умира легендарният анархист Петър Ангелов Мазнев – Даскала.
- На 17 юли 1892 г. умира италианският безвластник Карлос Кафиеро.
- На 18 юли 1936 г. испанските фашисти начело с генерал Франко организират метеж срещу Испанската република.
- На 19 юли 1936 г. започва Испанската гражданска война.
- На 20 юли 1936 г. при превземането на казармата в Таразанас е убит анархистът Франсиско Асказо.
- На 26 юли 1887 г. международният език Есперанто е представен публично.
- На 27 юли 1990 г. в гр. Байон, Франция умира Диню Петров Динев, последният редактор на в. „Работническа мисъл“.
- На 30 юли 1950 г. умира анархистът Асен Илиев Христов прекарал дълги години в болшевишките концлагери.
- На 31 юли 1906 г. избухва въстание на Кронщадските моряци.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Методи Хранов, Кюстендил	10 лв
3. Стефан Домусчиев, Ямбол	10 лв
4. Владимир Величков	20 лв
5. Желязко Рагев Петков, Бело поле	20 лв
6. Тодор Иванов, София	40 лв
7. Александър Наков, Перник	10 лв
8. Трифон Терзийски, Кнежа	40 лв
9. Иван Д. Иванов, Коларово	30 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2014 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

